

Szalézi értesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

120. ÉVFOLYAM 3. SZÁM
2022 JÚLIUS-SZEPTEMBER

Van ereklyénk!

Boldog Sándor István vértanú ereklyetarójának megáldása
és ereklyéjének elhelyezése a Clarisseumban

2022. június 4.

Visszatérés... vagy még inkább hazaérkezés? Sokunknak van emléke arról, milyen érzés oda visszatérni, ahol valaha szerettünk élni, ahol a hivatásunkat kibontakoztathattuk. Hogy mit „érezhetett” az égben ezen a napon Boldogunk, azt nem tudom. De biztos megrendüléssel, mennyei örömmel figyelhetett minket, ha már ilyen szép időt is adott aznap nekünk a Jóisten. Pedig nem indult valami jól a nap... Ünnepeink előtt néhány héttel lázas előkészületekbe kezdtünk. Először a Kornis Klára Gyermekotthon udvarára kellett egyezkednünk. Papíron már miénk az egész épület és az udvar is, de az ott tartózkodó nehéz sorsú lányoknak egyelőre még ez az intézet a lakhelyük. Végül is sikerült megegyeznünk, hogy előtte való naptól – péntek délutántól – beindulhatnak a közvetlen előkészületek. Nagyon sok mindent fel kellett építeni, elpróbálni, hogy az ünnep méltó legyen az ereklye elhelyezésére, és a rendfőnök atya érezze, szeretettel készültünk az ő fogadására is. Tudtuk, hogy az egész szalézi világ ma Boldog Sándor Istvánra figyel, a Clarisseumban lüktet most a szaléziak szíve: ebben az udvarban, ebben a kis templomban! Társaságunk vérkeringése ma ebből a kis országból kapja lelki töltetét, amely Boldogunk életpéldájából táplálkozik.

Az előkészületekben segítségünkre volt Kőszeghy Balázs, mint koordinátor, főszervező, Csúcs Zoltán hangtechnikus, a Szalézi Művek, a szalézi munkatársak, énekkarunk és a ministránsokat is vezető szalézi kispapok, testvérek. Külföldről és hazánkból is többen érkeztek, így a kitisztult időben egy méltó ünneppel sikerült emlékeztetést tenni ezt a napot. Az ereklyetartót Szabó János ötvös, restaurátor művész tervezte és alkotta meg.

A rendfőnök atya szentbeszédében kiemelte, hogy „a tisztelet nem elég, ha csak úgy van egy ereklyénk, félre téve egy sarokba...” – több templomban találkozhatunk így szentek relikviáival, de ez nem kapcsol be minket az Ő áldozatukba, és Ők sem lesznek a mindennapi életünk megerősítő példaképei. A tiszteletet, a szent kultuszát hirdetnünk, megélnünk is kell. Emléktárgyak – pl. pólók, szentképek, kulcstartók – és mozgalmak kellenek, hogy Boldogunk – immár megdicsőülten, oltárra emelve – még inkább megvalósítsa azt az „állandó jelenlétet”, amely mindig is a szalézi lelkiség sajátja volt!

Elsőpéntekenként (ami általában közel van a hónap 8. napjához, ami Boldog Sándor István kivégzésének ideje volt) az Ő közbenjárását kiemelten kérve imádkozunk Jézus Szívéhez új szalézi hivatásokért. Erre a célra már külön miseruha is készült.

Június 8-át is lelki megilletődöttséggel sikerült megünnepelnünk. A szentmise után Kiss József: *A Boldog* című darabjából készült felolvasó színdarabot adtuk elő Vertig Tímea szervezésében. Az egyszerű, különösebb jelmez és díszlet nélküli, 50 perces előadásra a Clarisseum nagytermében került sor, ahová sok érdeklődő érkezett. A hang, a segítő effektek és a drámai hangulat fokozása valóban megérintette a jelenlévők szívét. A kihallgatás keménységét és a Boldog „gyermekhangját” felidézve sikerült behelyezkednünk az Ő lelki világába, kivégzése előtti néhány napjába. Ezt követően gyertyákkal és mécsesekkel mintegy 70 fővel átvonultunk a Szigeti József utcai általános iskolánál található Sándor István emlékparkba, amelyet Újpest Önkormányzata hozott létre még 2013-ban. Volt, aki spontán, az utcán csatlakozott hozzánk. De olyan fiatal is akadt, aki néhány nap elteltével a közelben lévő víztoronynál várakozott, átélve azt a magányt, amikor Boldog Sándor István is hiába várta ott hittanosait, mert azok nem mehettek... A kivégzés időpontjában, 21 óra 10 perckor a parkban imádkozva emlékeztünk, és köszöntük meg az Úrnak ezt a nagy életáldozatot, amelyet hűséges szolgája elénk élt.

Most, hogy Ő is itt van köztünk, minden szentmise alkalmával ereklyéjénél is ég egy gyertya, mint fényt adó, irányt mutató jelkép. Imádkozunk, várjuk a zarándokokat, vagy olykor a betévedőket, akik Őt megismerve már másként folytatják útjukat. Boldog Sándor István, szalézi vértanú testvér, járj közben értünk, hogy támogatással mi is hűségesen és örömmel járassuk életünk útjait, nem félve – sőt megtiszteltetésként fogadva –, ha az Úr áldozatokat kíván tőlünk. Így legyen!

Kedves Olvasók, kedves Szalézi Család!

Júniusban még átélhettük a lélekemelő, világra szóló eseményt, amikor Don Ángel Fernández Artime, szalézi rendfőnök atya celebrálta az ünnepi szentmisét, Boldog Sándor István szalézi testvérünk ereklyetartóját megáldotta, és az ereklyét ünnepélyesen elhelyezhettük. A mostani Szalézi Értesítő is foglalkozik ezzel az örömteli eseménnyel, és a rendfőnök úr külön cikket szentelt a nemzetközi Szalézi Értesítőben a kis hazánkban történt jeles eseménynek.

Valóban, nem győzhetünk hálát adni Boldogunk példájáért, valamint azokért az elődökért, szalézi szerzetesekért, nővérekért és világiakért, akik előttünk jártak. Az idei tanévre szóló, éppen a napokban megérkező Don Bosco Zsebnaptár tartalmaz egy ezzel kapcsolatos jelmondatot: „110 éve a magyar szaléziak nyomában”, hiszen 2023-ban örömmel emlékezhetünk arra, hogy 110 éve, 1913-ban a szaléziak letelepedtek Magyarországon.

Ugyanakkor váratlan jó hír, bejelentés érkezett a napokban, miszerint a múltkor „szentté avatás útjára lépett”-ként, „irgalmas szamaritánusként” emlegetett szalézi Boldogunkat, Artemide Zatti szalézi testvért a Szentatyá 2022. október 9-én szentté avatja.

2022. október 9.

Kedves Olvasók!

A számtalan örömteli nyári beszámoló, interjú, gondolatok segítenek minket, hogy aktuálisan lélekben összekapcsolódjunk a Szalézi Család lelki közösségében. Kérjük Boldogunk és Szentünk közbenjárását, hogy mi is aktív tagjai lehessünk Don Bosco művének!

Budapest, 2022. augusztus 31.

*P. Andrásfalvy János SDB,
tartományfőnök*

MEGHÍVÓ

A Segítő Szűz Mária
Leányai Don Bosco Nővé-
rek szerzetesi intézmé-
nye megalapításának
150. évfordulója
alkalmából szervezett
szakmai konferenciájára

Időpont:

**2022. október 14.
(péntek)**

Helyszín:

Sapientia Szerzetesi
Hittudományi Főiskola
Auditórium

Cím: 1052 Budapest, Piarista köz 1.

Fővédnök:

**dr. Székely János
szombathelyi megyéspüspök**

Érkezés 9.30 és 10.00 óra között

PROGRAM

10.00–10.15

**Sr. Carolina Constabile FMA
és dr Székely János püspök úr
köszöntője – a konferencia megnyitása**

10.15–11.00

**Sr. Luigina Silvestrini FMA:
A nevelés örökségével tápláljuk a Re-
ményt, így fordulva a gyökereinkhez
és lelkiségünk múltjában megmerít-
kezve építjük, éltetjük a jövőt**

11.00–11.45

**P. Ábrahám Béla SDB:
A szalézi lelkiség megelőző módszere
hogyan hat a mai fiatalokra**

11.45–12.15 Szünet

12.15–13.00

**Dr. Székely János
szombathelyi megyéspüspök:
Milyen értékeket hordoz az emberek
számára a szalézi női szerzetesi jelen-
lét, a megszentelt élet milyen hatással
van a társadalomra**

A Szalézi Értesítő következő száma decemberben jelenik meg.

Sándor István hazatért

Csodálatos véletlenek sorozata vette körül és ékesítette fel azt az ünnepélyes szentmisét, amelyet Boldog Sándor István mártír vértanú relikviáinak megáldása kapcsán mutattam be, akinek az volt a „bűne”, hogy szalézi volt.

Kedves Don Bosco barátai, szeretettel köszöntelek benneteket! Üzenetem főszereplője ezúttal nem egy fiatal, akivel utazásaim során találkoztam, hanem egy fiatal szalézi, aki mártírhálált halt, és boldoggá avatták Magyarországon.

Csodálatos találkozás volt ez számomra Sándor Istvánnal.

Soha sem egyszerű a múlt eseményeiről és ideológiai álláspontokról beszélni, mert különböző az érzékenységünk és különböző kulturális környezetben élünk. De napjaink drámai, vérrel és szenvedéssel teli eseményei feltépnék olyan régi sebeket, amelyekről már azt hittük, örökre eltűntek. Sándor István egy fiatal szalézi laikus testvér volt (tehát nem pap, hanem megszentelt életű szalézi testvér), akit 39 évesen halálra ítélték a kommunista rezsim sötét éve alatt Magyarországon. A bűne az volt, hogy szalézi volt: összegyűjtötte a fiatalokat, hogy „fiatalos” dolgokat csináljanak: sport, hittan, beszélgetések. Az akkori rezsimnek ez hazaárulásnak számított.

Abszurdnak tűnhet, de a világ számos részén a szaléziak még mindig zavarják a „nagykutyákat”, csak azért, mert jobb akarják tenni a világot, kezdve a kicsinyekkel és a fiatalokkal.

De István története nagyon különleges, mind a büntetése tekintetében, és hogy miként mentette meg hat vele együtt letartóztatott fiatalember életét, mind a kivégzését és a temetését illetően egy ismeretlen tömegsírba, mind a sír megtalálását illetően 70 évvel később, egy fiatalnak és három szakértőnek (történész és antropológus) köszönhetően.

Őszintén hiszem, hogy a nehézségek ellenére, amelyekkel napjainkban is találkozunk Európában és az egész világon, mindig Istené az utolsó szó, a döntő szó, életről és halálról. Így volt ez az ifjú szalézi Sándor István számára is. Minden a Gondviselés irányítása alatt áll.

Minderre Magyarországon jöttem rá, Budapesten, 2022. június 4-én.

A Clarisseum újra nyitva

Néhány héttel ezelőtt került vissza a szaléziak tulajdonába a Clarisseum elegáns épülete, ahol a tartományfőnökség székhelye volt azelőtt, valamint itt működött a nyomda is, ahol Sándor István dolgozott, és amit 72 évvel ezelőtt a kommunista rezsim államosított.

Ezen a fotón az a pillanat lett megörökítve, amikor belépünk a külső nagykapun keresztül: az utóbbi 70 évben ez nem volt lehetséges, egészen mostanáig.

De most beléphettünk arra az udvarra, ahol Sándor István maga is tevékenykedett, és ahol egy eucharisztikus ünnep keretében, amelyen magam is nagy örömmel vettem részt, megtörtént Boldog Sándor István ereklyéinek megáldása és az ereklyetartó elhelyezése.

„Én neki köszönhetem az életem”

Egy újabb csodálatos és meghatározó pillanat. Sándor István megakadályozta, hogy hat fiatal kivégezzenek vele együtt. Ezen a fotón láttok velem egy kerekesszékes férfit. A felesége sajnos nem tudott eljönni, mert nagyon beteg. Ő egyike volt annak a hat fiatalnak, akit 22 éves korában letartóztattak Istvánnal együtt, mert a rendszer árulónak tartotta őket.

Egy nagyon kemény, kínzásokkal tarkított kihallgatás után a fiatal szalézinak sikerült egy pillanatra beszélnie a többi hat fiatalal, és azt kérte tőlük, hogy nyugodtan fogjanak rá mindent, amivel vádolni akarják őket. A fiatalok ebbe nem akartak beleegyezni, de ő azt mondta nekik, hogy a barátságuk miatt és Jézusba vetett hitük miatt meg kell ezt tenniük, hogy megmentse az életüket. És így is történt. Ezt mesélte el nekem ez a clarisseumi volt növendék és egykori animátor. Végül Istvánt halálra, őket pedig 8 év börtönre ítélték. Szerencsére, mesélte nekem a barátunk, három évvel később az a kommunista vezetés, amely őket elítélte, megbukott, így ítéletüket hatályon kívül helyezték.

DNS a bélyegen

Van egy másik részlet is, amely feltárja előttünk a Gondviselés eleganciáját. 1952 júliusában Sándor Istvánt a munkahelyén tartóztatták le, a rendtársai többet nem is látták. 70 éven keresztül nem lehetett tudni, hova lett eltemetve. A kivégzése után közös sírba temették másik öt emberrel együtt Budapest egy külső, erdős részén, jeltelen, névtelen sírba. Az éjszakai, jeltelen temetés is az öt kivégzők tervének a része volt. Hosszú évtizedeken keresztül az volt a meggyőződés, hogy lehetetlen lesz megtalálni a maradványokat. De egy fiatal volt növendék kitaratása, és a kutatómunkában résztvevők nagyon magas szintű szaktudása és tapasztalata lehetővé tette, hogy a hat elítélt maradványait – nem olyan régen – megtalálják. Szinte hihetetlen-

Boldog Sándor István is. Sikerült DNS-t kinyerni egy István által lezárt és egy, a testvére által lezárt levélborítékról és annak bélyegéről. (A testvére három évvel ezelőtt halt meg, és az utolsó pillanatig remélte, hogy bátyját egyszer megtalálja.) A borítékokról származó minták lehetővé tették a szakértőknek, akikkel találkoztam és köszönetet is mondtam nekik, hogy azonosítsák Sándor István földi maradványait. A maradványokat ebben a kecses urnában helyezték el. Sándor Istvánt láthatjuk rajta, amint a Szalézi Értesítőt olvassa, hogy emlékeztessen minket, miként ismerte meg Don Boscót és a szalézi világot, és hogy emlékeztessen arra, hogy ő nyomdász mesterként élte meg nevelői küldetését.

Mindezekért és még sok minden másért is egészen különleges, amit átélünk. Tanúsíthatom, hogy azok az érzelmek, az a meghatódottság, amit aznap reggel a szentmise alatt, majd később a nap folyamán átélünk, leírhatatlan. Tanúsíthatom

nek tűnt, ugyanakkor még meg kellett bizonyosodni arról, hogy közöttük van

annak a fiatalnak (ma már idős) a meghatottságát, amikor kezét az urnára tehetette, ahol ott nyugodtak szalézi barátjának, nevelőnek és mártírnak a maradványai, azé az emberé, aki megmentette az életét, és aki feláldozta az életét érte. Tanúsíthatom, személyes tapasztalatból, hogy mindez nem véletlen. Sokkal több annál. Isten jelenléte a történelem eseményeiben, együtt az emberi szabadsággal. Ezért mondhatom azt, amivel kezdtem: Boldog Sándor István hazatért. Ahogy a mostani szaléziak is a fiatalokkal együtt hazatérnek az otthonukba, a Clarisseumban Budapesten, Magyarországon.

A béke tanúi – Konferencia Boldog Sándor István ereklyéjének elhelyezése alkalmából

Június 2-án, csütörtökön, egy est keretében bemutatásra került Boldog Sándor István életének történelmi és lelki háttere. Andrásfalvy János tartományfőnök atya köszöntője után Pierluigi Cameroni atya, a Szalézi Társaság egyetemes posztulátora előadásában vértanúkat és Tiszteletreméltó Vándor József szalézi atyát mint a *béke tanúit* mutatta be. Két férfi, két szalézi, az egyik testvér, a másik misszionárius pap Kubában, akik hittek a békében és annak a hétköznapiakban való megélésében. A hozzánk intézett üzenetük, hogy „a világ változik és az emberek élete csak akkor javul, ha mások rendelkezésére állítjuk magunkat anélkül, hogy várnánk, hogy mások kezdjék el ezt. Ha a testvériség művelőivé válunk, újra tudjuk szöni egy háborúk és erőszakoskodások által megtépázott világ szövetét. Békét építeni a legkisebbekre fordított figyelemmel, az igazságosság előmozdításával, a megbocsátás bátorságával, ami kioltja a gyűlölet tüzét. A béke, bizony, egyúttal ajándék fentről és közös erőfeszítés gyümölcse.”

B. Varga Judit történész és muzeológus bemutatta Sándor István életének történelmi körülményeit, Ábrahám Béla atya pedig elénk tárta a kutatási és tanulmányi menetet, melynek során Boldog Sándor István ereklyéjét megtalálták és azonosították, és megosztott néhány személyes anekdotát, melyekből felragyog a Gondviselés jelenléte az ereklyék visszaszerzésének útján.

Ezen alkalom során hivatalosan is bemutatásra került Pierluigi Cameroni atya könyve magyar nyelvre fordítva *Boldog Sándor István, az örömhír vértanúja* címmel.

Berkeci Szabolcs szalézi testvér néhány gondolata:

A béke elsődleges légköre a család. Boldog Sándor István ezt lélegezte be otthon, édesapja úgy tudta éreztetni vele a szeretetet, mintha ő lenne az egyetlen fia. Ez eszünkbe juttatja Don Bosco nevelt fiainak a versengését, amikor mindenki azt hajtogatta: „Engem szeret a legjobban!”

Sándor Istvánnak a tekintélye (*autorevolezza*) volt az igazi ereje. A tekintély szelíden mozgósít egy belső erőt a fiatalokban, amit István erényes példaadással ért el. Ez az erő kiemeli, világra segíti a fiatalban a jót. A latin *augere* szó, amiből az *auctoritas* származik, eredetileg „növekedésre serkenteni”-t jelent, nem a hatalom külső kényszerrel végzett elnyomását, befolyását.

Mindenkivel gyakorolta a megelőző módszert, ami a kapcsolataiban meg is nyilvánult. Az *értelem* párbeszéddé vált, a *vallásosság* hitmegosztássá, a *szeretetreméltóság* pedig egy családi megtapasztalássá. A módszer először is egy teológiai gondolat: Isten előbb szeretett minket.

Lelki erőssége és kitartása jóban-rosszban megmutatkozott. Felvételekor a noviciátusba így érzett: „biztos volt benne, hogy képes lesz kitartani Don Bosco zászlaja alatt”. B. Varga Judit szemléltette, hogy az átlagosan 4-6 nap kínzás után megtörő rabokhoz képest Sándor Istvánt több hónapig vallatták.

Cameroni atya gondolatával zárnam, miszerint nem véletlen, hogy pünkösdi hajnalán áldjuk meg az ereklyét. A Szentlélek a megígért Vigasztaló. A vigasztaló Sándor István és egyébként is a szentek a Szentlélek remekművei.

Boldog Sándor István vértanú és kora

Sándor István 32 évesen, 1946. július 24-én tette le szerzetesi örökfogadalmát és vált a szalézi közösség teljes jogú tagjává. Ekkorra már elhangzott Churchill fultoni beszéde, a szellemi-ideológiai vasfüggöny a Baltitengertől az Adriáig leereszkedett, hosszú évtizedekre kettéosztva a háború utáni Európát.

1946 nyarán a robbanásig feszült politikai helyzetben Szviridov tábornok a szovjet katonák elleni merényletre hivatkozva követelte a KALOT (Katolikus Agrárfjúsági Legényegyesületek Országos Testülete) és más egyházi szervezetek feloszlását és a papok „uszításának” megakadályozását. Rajk László belügyminiszter július elején mintegy 1500 egyesületet és ifjúsági szervezetet szüntetett meg. Ez lett a sorsa a Sándor István vezette rákospalotai katolikus ifjúság tagszervezetnek is.

A szovjet típusú proletárdiktatúra igyekezett a társadalom egészét, gondolkodását intézményeivel és politikai normáival átfogni. A cél a „szocialista embertípus” kialakítása, aki optimistán tekint a jövőbe, a gyárban, termelőszövetkezetben túlteljesít, mindig éber, folyamatosan figyeli az ellenséget, keresi és feljelenti a belső árulókat, közös felvonulásokon, vidám brigádkirándulásokon lelkesen „zakatol” (vonatozik) és éneklő mozgalmi dalokat. A bűnös és imperialista Nyugattól elzárkózik, a nyugati burzsoá életmódot megtestesítő jampecokat kigúnyolja, micisapkát hord és lobogó tekintetű illő fehér munkásinget. Származását tekintve feddhetetlen, azaz munkás-paraszt, aki megveti a polgári vagy konzervatív, hívő családból származó, X-esnek besorolt honfitársait. A már nem Weiss Manfréd, hanem Rákosi Mátyás nevét viselő csepeli gyárban készült kerékpárral jár, a leendő Aranycsapatnak szurkol az Orion rádiója előtt és szolidá-

ris a Koreai Népi Demokratikus Köztársasággal, amelyet délről váratlan támadás ért.

Sándor István ezalatt álnéven a Persilgyárban dolgozik segédmunkásként, szerzetesi lelkiségét őrzi, hivatását titokban gyakorolja. Közben bevezetik a liszt és cukorjegyet, a tehetősebb vidéki gazdákat kulákoknak nevezik és ellenségként kezelik, gabonátárolóikat, padlásait kisöprik. A kommunista országgyűlés 1951-ben felállítja az Állami Egyházügyi Hivatalt, amely minden püspök mellé miniszteri biztost küld az egyház feletti totális politikai ellenőrzést megvalósítva.

Közben a friss nyomdász-mestervizsgálóval rendelkező, harmincas éveiben járó örökfogadalmas testvér csendben és bátran maga köré gyűjti az újpesti és rákospalotai munkásfiatalokat, hogy hitbéli és erkölcsi fejlődésükben ne letkezessen törés. Rendszeresen találkozik és imádkozik velük akkor is, amikor már nem lehet. Egyértelműen vállalja, kihez hű és kivel van. Bizonyítja ezt 1952 nyarán is, az ÁVH budai börtönében, mialatt kihallgatták, kínozták, s mialatt az ország Helsinkire, az olimpiára, Puskásékra, Papp Lacira, Székely Évára és a vízilabda „aranycsapatunkra” figyelt.

„Ne szeressünk se szóval, se nyelvvel, hanem tettel és igazsággal!” – tanítja János apostol a szeretet konkrétságáról (1Jn 3,18). Boldogunk, Sándor István szeretete a vallásüldözés legnehezebb éveiben az igazság melletti egyértelmű kiállás volt. 1953. június 8-án ezert akasztották fel. A Népstadion közeli, augusztus 20-i felavatását, ahogy az új kormányfő, a szintén kommunista Nagy Imre által hamarosan kihirdetett politikai amnesztiát már nem érthette meg.

Sándor Istvánt 2013. október 19-én avatá boldoggá Egyházunk.

Mit adott nekem ez a közös ünnep?

Don Bosco Voltnövédekének és Barátainak néhány gondolata Boldog Sándor István ereklyéjének elhelyezése kapcsán:

- Bizonyosságot, hogy áldozata nem volt hiábavaló.
- Megnyugvást, mert életpéldája továbbadható.
- Hitet, hogy a hétköznapiak elkötelezett munkájának van gyümölcse.
- Reményt, hogy példáját követve tovább építhetjük Don Bosco művét.
- A clarisseumi hívek közösségének tagjaként nagy örömmel és izgalommal vártam június 4-ét, Boldog Sándor István vértanú ereklyéjének elhelyezését templomunkban és az ereklyetartó ünnepélyes keretek között történő megáldását.
- Igazi ünnep lett ez a nap, amelyet még teljesebbé tett a közös előkészület helyi közösségünk és a Szalézi Család számos lelkes tagjával együtt.
- Nagyon felemelő volt látni, hogy országunk és a világ számos pontjáról érkeztek hozzánk Boldogunk tisztelői.
- Ez volt az első alkalom, hogy kicsit birtokba vehettük a Clari hatalmas kertjét, ami úgy hiszem, komoly távlatokat nyit számunkra, és lehetőséget ad, hogy a Sándor István által oly nagyszerűen megélt szalézi lelkiséget mi is megéljük és továbbadjuk a fiatalok számára.
- Boldog Sándor István vértanúvá válásának napját szűkebb keretek között, mondhatni családias hangulatban ünnepeltük közösségünk tagjaival június 8-án.
- Mindannyiunkat mélyen megérintett a hozzánk látogató, kedves színészek által előadott, Sándor István életének utolsó időszakát bemutató színdarab részleteteiből összeállított előadás. Olyan volt, akár egy megdöbbentő időutazás, amely során bepillanthatunk többek között Sándor István kegyetlen vallatásába, de megismerhetjük azt is, hogyan volt képes még ilyen körülmények között is cellatársai életét jobbá tenni, közelebb vinni őket a Jóistenhez.
- Örökre megmaradó, szép emlék lett számomra, ahogyan átsétáltunk a közeli Boldog Sándor István emlékparkba, és közös imádság után keresztet formálva helyeztük el mécseseinket Sándor István vértanú emléktáblája előtt.

Kérjük, vegye fel velünk a kapcsolatot a sandoristvan@szaleziak.hu e-mail címen, ha Sándor István közbenjárására bármilyen kérés vagy ima meghallgatásra talál! A szenttéavatási eljáráshoz fontos lehet!

Diakónusszentelés

Szűz Mária szeplőtelen szíve ünnepén, június 25-én az óbudai Szent Péter és Pál Főplébánia-templomban Mohos Gábor esztergom-budapesti segédpüspök atya ünnepi szentmise keretében diakónussá szentelte Kovács Sándor örökfogadalmas szalézi szerzetest.

Az ünnepi eseményre eljött minden szalézi szerzetesi közösség képviselője, a Szalézi Család tagjai, valamint a fiatalok és az óbudai kápolnaközösség számos tagja, ahol Sándor eddig végezte szolgálatát, de eljött a családja és barátai is más rendekből.

Andrásfalvy János tartományfőnök atya köszöntötte a jelenlevőket és megköszönte Mohos Gábor püspök atyának, hogy elvállalta a szentelést, majd bemutatta diakónussá szentelendő rendtársát.

Homíliájában a püspök atya kiemelte, hogy mindenki szívében ott van a vágy, hogy megtalálja a helyét a világban, megértse

azt, hogy ennek az életnek mi az értelme, hogy tud kibontakozni saját egyéni képességeivel, adottságaival valami szépet és jót alkotni, gazdagítani a közösséget, amelyhez tartozik. Időről időre előfordul, hogy az Isten megérint egy-egy embert, olyanokat is, mint például André Frossardt, a 20. század egyik nagy megtérőjét, aki teljesen más világnézetű családban élt és ő maga sem találkozott Istennel egészen addig a pillanatig, amíg be nem lépett egy templomba és ott meg nem érintette az a valóság, hogy ott van valaki, akit ő addig nem ismert, és ettől fogva nem is volt kérdés számára, hogy van Isten. Rámutatott, hogy ez a végtelenül hatalmas Isten közösségben akar lenni velünk, a barátunk akar lenni, otthont készít számunkra, ahol az ember igazán otthon lehet. A keresztény ember akkor válhat jobbá, ha megéli hitét, ha kibontakoztatja azt, ami benne rejlik. Isten meg tudta alkotni a világmindenséget, mégis úgy tetszik neki, hogy bevonjon bennünket az üdvösség művének megvalósításába, nem nélkülünk akarja megtenni. Az Egyház igazi, rejtett erőforrása a fölülről jövő kegyelem, és ezt az imádság által tudjuk megtapasztalni.

Sándornak azt kívánta a püspök atya, hogy ez a kegyelmi kiáradás, ami örökké megmaradó kegyelmi ajándék, tudja úgy megnyitni a szívét, hogy megtapasztalja ennek az örömét, békéjét, gazdagságát, az Istennel való személyes kapcsolat új szintjét. Ugyanakkor legyen ez egy olyan új szakasz kezdete, ami az önátadásban is egy új szintet jelent, és legyen a naponta megújításnak egy új kezdete, egy kaland, ami az Istentől kapott személyiség kiteljesedése, annak az örömteli megélése, hogy az Úr munkatársa lehet az Ő Egyházában, az örök üdvösség művét szolgálhatja a saját maga és mások lelkében.

A szentelési szertartás végén Kovács Sándort az óbudai szerzetesi közösség igazgatója, Sabu Joseph atya és az óbudai Segítő Szűz Mária-kápolna igazgatója, Tran Dinh Biet Pál atya öltöztette be a diakónusok liturgikus ruhájába, a dalmatikába, aki ezután a püspök atya mellett segédkezett a szentmisén.

Az újonnan szentelt szalézi diakónus augusztustól Kazincbarcán teljesít szolgálatot.

Ministráns, animátor és/vagy cserkész

Beszélgetés Gungl Csabával

Mi voltál előbb: cserkész, vagy animátor, netalán ministráns?

Először ministrálni kezdtem el itt, Újpest-Megyeren, a Nagyboldogasszony plébánián. Már 8–9 éves koromban is néha-néha ministráltam, de nem rendszeresen. A szentmiséken mindig a családdal ültem a padban. Úgy tízéves lehettem, amikor Jakab atya egyszer odajött hozzánk. Én próbáltam elbújni, mert akkoriban nem igazán szerettem volna ministrálni, de ő felfedezett és egyből elhívott, meghívott és bevezetett a ministrálás rejtelmeibe. Ettől kezdve rendszeresen ministráltam. Később jött az animátorkodás. Pali atya tartotta nálunk az animátorképzést, amibe én nagyon szívesen becsatlakoztam. Először kisanimátor voltam, majd a két-éves képzés után ígéretet tettem és ünnepélyesen animátorrá avattak. Az tetszett meg benne, hogy csapatként dolgozunk és gyerekekkel foglalkozunk, az ő életüket próbáljuk egy kicsit szebbé, jobbá tenni, hogy egy befogadó, szerető közösségben legyenek. Megpróbáljuk őket jó irányba terelni és minőségi időtöltést biztosítani nekik.

Személyesen neked mit adott az animátorkodás, az animátorság?

Elsősorban a közösség fogott meg és az, hogy fiatalokként is tehetek valamit a fiatalokért, a gyermekekért. Már a kezdet kezdetén megtetszett a szalézi lelkiség, ami a mai napig nagyon fontos az életemben. Sok szalézi programon részt veszek, ez egyértelműen sokat jelent számomra, a barátok az egész országból, akikkel ott találkozhatok és megoszthatjuk egymással tapasztalatainkat.

És hogy jött mindehhez a cserkészlet?

Ez csak később jött. 2018-ban lettem az 1918. számú Xántus János Cserkészcsapat tagja, azóta aktívan veszek részt a cserkészéletben.

Mi a hasonló és mi a más a cserkészletben és az animátorkodásban?

Az alapvető különbség az ideológia, a két tevékenység mondanivalója. A szalézi animátorkodás a megelőző nevelési módszeren alapszik, ami a Don Boscó-i lelkiségből fakad, a cserkészlet pedig a cselekedve tanulás elvét alkalmazza a gyakorlatban. A cserkészlet alapvetően őrsi rendszerben működik, a szalézi animátorok között nincs ilyen rendszerű megkötöttség. A cserkészletben van egyenruha, hierarchia is működik, ezek a szalézi animátorkodásban nincsenek. Közös bennük az, hogy mindkettő vallásos alapokon nyugszik, a kereszténység az animátorok és a cserkészek számára is meghatározó. Mindkettő önkéntes alapon szerveződik, alapvetően ifjúsági – bár a cserkészeknél vegyesebb a korosztály. Azt gondolom, hogy ennek a két szervezetnek a tevékenysége nagyon jól kiegészíti egymást. Fontos a csapatmunka, a vallásosság, a kölcsönös bizalom, a segítségnyújtás, a közösség ereje, meghatározó szerepe. Mindkettőben nagyon sok fontos érték van.

Hogy viszonyulsz a cserkészletben jelenlevő katonás jelleghez?

A cserkész mozgalom alapítója lord Robert Baden Powell, ő katonatiszt volt és

egy katonai jellegű szervezetet képzelt el, de ez nem egy katonai szervezet, semmilyen militarista jellege nincs. Ez egy keresztény, önkéntes alapokon nyugvó, vallásos ifjúsági szervezet, az egyenruha az emberek közötti különbségeket próbálja elfedni, az egységességet, együvé tartozást szimbolizálja.

A cserkészletben lényeges elem a fegyelem, szerinted ez mire jó?

Így van, a cserkészletben alapvető fontosságú a fegyelem, de a ministrálásban is! Szerintem egy fiatal számára nagyon fontos, hogy fegyelmet tudjon tanúsítani, ami az élet más területein is hasznára válhat a jövőben. Ezek a tevékenységek pont arra is szolgálnak, hogy megtanuljunk fegyelmet tanúsítani, ami például a sportban, vagy a szabadidős tevékenységek során is alkalmazható.

Magadon már érzed ezt?

A személyiségemből alapvetően fakad a fegyelem, de ezek a tevékenységek még rá is erősítettek erre, ami nagyon fontos. Mondhatjuk, hogy ez is egy érték. A fegyelem az életben nagyon sok helyzetben előnyére válhat az embernek, sok szempontból hasznos lehet, mert segít megfē-

előben viselkedni egy adott helyzetben.

Táboroztattál az idén?

Gyenesdiáson voltunk az újpesti szalézi közösséggel, ott mint animátor vettem részt. Cserkészként két táborunk volt, egy kiscserkész tábor, amit a Clarisseumban tartottunk, illetve volt egy cserkész korosztályos táborunk, amit idén Drégelypalánkon tartottunk. Nagyon érdekes, mert bár a táborozókhoz képest egy picit idősebb vagyok, de az én korosztályomnak is hatalmas élmény egy ilyen tábor, ahol nagyon sok új programmal, tevékenységgel, új barátokkal, új élményekkel gazdagodok, és ez mindenképpen a javamra válik. Nagyon szeretek a természetben lenni, a kezdet kezdetén az is megfogott a cserkészletben, hogy természetközeli, sokat portyázunk, túrázunk a természetben, és ez hozzám nagyon közel áll.

Nem néznek például az egyetemen egy kicsit csodabogárnak, hogy a természetbe jársz, gyerekekkel foglalkozol?

Szoktak kérdezni, hogy mivel foglalkozom az animátorkodáson, a cserkészleten belül. Sok embernek ez idegennek, szokatlannak tűnik, mert nem találkozott korábban hasonló tevékenységet űző fiatallal, de én mindig nagyon szívesen elmondom mindenkinek, hogy miket szoktunk csinálni és miért jó, miért szeretem.

Volt már arra példa, hogy valakit becsábítottál az oratóriumba, vagy a cserkészcsapatba?

Igen, volt olyan ismerősöm, aki elkezdett kérdezősködni, hogy mit csinálunk az oratóriumban, mit kell neki tennie, hogy ő is járhasson oda... Elmondtam neki, mivel foglalkozunk, mi a lényege a szalézi lelkiismeretnek, megtetszett neki és el is jött az oratóriumba.

A Boldog Sándor István ereklyéjének elhelyezése kapcsán szervezett ünnepségen ti, cserkészek hordoztátok a vállatokon az ereklyét. Mit osztanál meg velünk ezzel kapcsolatban?

Nagyon megtisztelő és felelősségteljes feladat volt vinni a Sándor István ereklyét. Hálás vagyok a tartományfőnök atyának, hogy megkereste ezzel a cserkészcsapatot és nagyon köszönöm a csapatparancsnok úrnak, hogy engem is kiválasztott erre a megtisztelő és felelős feladatra. Történelmi jelentőségű esemény volt és nagyon boldog vagyok, hogy ilyen tevékeny módon is részese lehettem. Hálás vagyok és köszönöm a lehetőségért!

Mire gondolsz ilyenkor az ember?

Tulajdonképpen fel sem fogtam, hogy mi történik. Persze, tudtam, hogy Sándor István földi maradványait hordozzuk, de csak azt éreztem, hogy nagyon felelős. Először azt gondoltam, hogy nagyon nehéz lesz, de valójában nem is volt ne-

hez és nagyon jó volt a vállunkon tudni. Nagy büszkeség töltött el, hiszen egy olyan személy ereklyéjét vihettük a vállunkon, akire méltán büszkék lehetünk, aki itt, Újpesten élt, az itteni fiatalokkal foglalkozott. Nagy élmény volt!

Te voltál az, aki a felajánlási körmenetben átadtad a kelyhet a rendfőnöknek. Hogy esett rád a választás?

Ez nagyon érdekes volt. A felajánlás előtt Tóth Domonkos, a liturgiában segédkező szalézi odakacsintott nekem, hogy szeretne velem beszélni. Odamentem hozzá, és akkor mondta nekem, hogy csatlakozz a felajánlási körmenethez, mert én leszek az a személy, aki a kelyhet átadja a rendfőnöknek. Nem is álmodtam ilyen nagy megtiszteltetésről! Mintha a ministráns, animátor és cserkész szolgálatom valamilyen módon egyesült volna ekkor.

Mit üzennél a gyerekeknek, akik érdeklődnek valamelyik tevékenység iránt, amelyekben te már kipróbáltad magad?

Messzemenően buzdítok és bátorítok minden gyereket és fiatalt, aki szeretne egy összetartó, befogadó közösséghez tartozni – legyen az akár a ministráncscsoport, az animátorok vagy a cserkészek –, aki szeretne egy befogadó társasághoz tartozni, ahol barátokat szerezhet, nagyon jó emberi kapcsolatokra tehet szert és velük élheti meg a mindennapjait, az csatlakozzon bátran, hiszen mindháromban nagyon sok jó és érték van!

Az újpesti cserkészek hordozták Sándor István ereklyéjét (baloldalon Gungl Csaba)

Don Bosco Nővérek

Egy nap, hogy ünnepeljünk 150 éves a Segítő Szűz Mária Leányai Intézménye

Rendjük alapításának 150. évfordulójára emlékeztek 2022. augusztus 5-én a Segítő Szűz Mária Leányai, Don Bosco Nővérek. „Ezen a különleges napon hálatelt szívvel mondunk köszönetet a Jóistennek a múltért, a rengeteg kapott jóért, és ugyanilyen bizalommal adjuk kezébe jövőnket is. Számítunk imáitokra, amelyek megtartják missziókat a fiatalok között, különös tekintettel a leginkább rászorulókra” – írják a nővérek közösségi oldalukon.

Rendjük alapításának 150. évfordulóját különleges helyszínen ünnepelték meg a Magyarországon szolgáló Don Bosco nővérek: több mint 200 fiatal jelenlétében a STÉG Szalézi TóFesztivál keretein belül. A „nagy napot” még emlékezetesebbé tette Ciezowska Sylvia nővér, rendi posztulátor előadása, aki segítette a fiataloknak jobban megismerni a szalézi életszentség női arcait.

Délután a tónál, a közös imádság alatt a nővérek – néhányan csak erre az estére jöttek el (köztük Annuska nővér, aki 101 éves) – megújították szerzetesi fogadalmukat a fiatalok előtt.

Az Oltáriszentséget körmenetben, énekelve kísérték vissza a templomba. Az ünnepelés vacsorával és természetesen születésnap tortával folytatódott.

„Ez a különleges nap mindannyiunk szí-

vében nyomott hagyott, a mély és őszinte hála érzését, hogy részesei lehetünk en-

nek a csodának, immár 150 éve” – vallják a nővérek.

Harminc év napsütés

30 éves a mogyoródi oratórium

Talán Grecsó Krisztián sem haragszik meg érte, ha az ő kötetének címét kérem kölcsön a mogyoródi oratórium 30 évének jellemzésére. Nem mintha mind a 30 évet végigéltem volna – csak 1997 óta élem, szemlélem, kísérem animátorként és szalézi munkatársként az ottani szalézi életet. Nem mintha mindig sütött volna a nap, hiszen a nyári játékok során számtalanszor áztunk bőrig, vagy söpörtük a kosárlabda pálya hepehupás aszfaltjáról a tócsák vizét, hogy délután újra ott játszassunk a gyerekekkel. Láttam az oratóriumot kicsinek, egyszerűnek, és láttam megnőni, egy kicsit úgy, mint Torinóban Don Bosco idejében láthatták az első szaléziak – a Pinardi-ház helyett itt a Falka-lakás köré nőtt minden olyan széppé és nagygyá, amilyenek ma láthatja, aki betér a Segítő Szűz Mária Leányai Don Bosco Oratóriumába.

Eszembe jut számtalan emlék, napsütéses emberekről, akikkel valaha ott találkoztam, és az ő szeretetük napsugarai, melyek által Isten azzá érlelt, aki most vagyok, s remélem, én is továbbadtam valamennyit ebből a napsütésből. És hálás vagyok ezen az évfordulón azért, hogy régi és új animátorok kicsit együtt ünnepelethünk. Hálás vagyok, hogy egymás szemébe tudtunk nézni, hogy együtt imádkozhattunk a nyári oratórium utolsó napján, ahol a kincsvadászat Jézus csodáihoz kapcsolódó állomásai végül mindenkit a kápolnába vezettek.

Don Bosco azt mondta, s azok a napsütéses emberek egykor azt tanították nekem, hogy az oratórium iskola, ami az életre nevel; plébánia, amely evangelizál; udvar, ahol barátokként vidáman együtt lehetünk. Ha nekem kellene ma definiál-

nom, azt mondanám, az oratórium olyan hely, ahol együtt lehetünk Istennel, és egymással Isten jelenlétében. Animátorként ezt éreztem küldetésemnek: Elé vinni a rám bízottakat, az Ő örömét adni tovább játékokban, énekekben, táncban; abban, hogy dalokat fordítok és jeleneteket írok; abban, hogy megvigasztalom azt, aki sír és együtt nevetek a nevetőkkel. Meggyőződésem, hogy szalézi animátornak lenni csak szívvel-Lélekkel lehet, mert Isten nélkül talán jó játékmesterek, de még nem igazi ANIMÁTOROK vagyunk. Ezekkel a gondolatokkal a szívemben fogalmaztam meg azt az imát, amit a nyári oratórium ideje alatt mi, régiék a mostani animátorokért imádkoztunk, és amit – kicsit a közös imához igazított szöveggel – ott a kápolnában együtt is elmondtunk az utolsó napon. Mondd most velünk te is az imát, kedves Olvasó! Mert nem lenne harminc év, sőt egy percnyi napsütés sem, ha nem látogatna

meg bennünket Felkelő Napunk a magaságból, ha nem az Ő gazdagságából merítenénk mindannyian kegyelmet kegyelemre halmozva.

Istenem! Köszönöm, hogy megteremtettél, hogy katolikus kereszténnyé tettél, és egész életemben megtartottál. Köszönöm az animátorként eltöltött időt. Köszönöm, hogy megismerhettem a szalézi szellemiséget, és részese lettem Don Bosco és Maria Mazzarello örökségének. Hálát adok neked a nővérek és az animátorok közösségéért és minden gyerekért, aki megfordult ebben az oratóriumban. Támogass mindannyiunkat az öröm és a bölcsesség lelkével! Add, hogy mindnyájan növekedjünk kedvességben és szeretetben, és egyre jobban be tudjunk fogadni Téged, aki magad vagy a szeretet! Te ismered a szívünket, add meg mindannyiunknak azokat a kegyelmeket, amikre leginkább szükségünk van, hogy életünk a Te jeleddé lehessen! Ámen.

Óbudai családos tábor Somogydöröcskén

Mihelyt délre kanyarodtunk a Balatontól, hatalmába kerített minket az izgalom, a várakozás, hogy ismét táborlakói lehetünk az óbudai szalézi közösség családos táborának. Amint begördülünk a somogydöröcskei üdülőtábor kapuján, mintha időutazókká válnánk: ugyanazok a szeretetteljes, mosolygó arcok, meleg üdvözlés, mint tavaly; ugyanaz a békés hangulat és invitáló légkör, mint egy éve Varbócban.

Bár a szervezők szinte percnyi pontossággal beosztják az időt/időnket, az mintha fittyet hányna a fizika törvényeinek: mindenre jut idő, s nincs kapkodás, pedig több mint 100 embert kell egyként mozgatni. Igaz, van egy mindenkiben munkálkodó „szervező elv”, a hit, így mindenki pontosan érkezik mindenhová, nem kérdés a mások iránti tisztelet, s azon kapom magam, hogy bár itt semmi sem „kötelező”, mégis mindegyik programon örömmel veszek részt, csakúgy, mint családom minden tagja.

A tábor első napjának délutánján Pali atya vezetésével egy misével (a tábor ideje alatt minden nap részt vehettek misén a táborlakók) köszönhattuk meg az Úrnak, hogy ismét együtt lehetünk az Ő nevében. Idén sem maradtak el Emmanuel testvérnek a 12 éves vagy annál idősebb gyermekek számára tartott beszélgetései, amelyek ideje alatt kiürült a „grund”, s így azt birtokukba vehették a kisebbek, kevésbé „komoly” játékaik helyszínékként. A bőséges, házias ízekben gazdag vacsora utáni pilledtségek a legyűrűzésére sem maradt több, mint „röpke” másfél óra, ami úgy elszaladt, hogy a vacsoraasztal melletti „spontán” beszélgetésekből szinte fel sem kellett állnunk, s már jöhettek is a felnőttek esti gondolatcseréi hitről, szentekről, a szalézi értékrendhez és Don Bosco szellemiségéhez kötődő gyermeknevelési és életvezetési kérdésekről. Talán ezek a beszélgetések adták a tábor sava-borsát, mivel őszinte megnyilatkozásokból, személyes példákából meríthettünk kölcsönösen erőt, még mélyebb hitet, vagy éppen kaptunk indítást, tanácsot, ösztönzést. Csütörtöki túránk célpontja a szomszédos törökpányi szőlőhegyen csendes

magányba burkolódzó, meghitt kis erdei kápolna volt, aminek puritán egyszerűségét ellenpontosította július 8-ai úticélunk: az andocsi Nagyboldogasszony-bazilika, mely évi mintegy tíz búcsújával fontos katolikus búcsújáráhely.

Az ember egész testét átjárta a táborlakók kórusának hangja, s ki tudja: talán Pali atya volt e pénteki napon az első vietnámi származású atya, aki misét celebrált a történelmi falak között!

Nagy népszerűségnek örvendett a balatoni homokos pályán játszott röplabda meccsek forró hangulatát idéző röplabda torna, ahol négy csapat is összemérte az erejét! Mindamelllett viszont a kézügyesség, kreativitás és türelem „csendesebb” bajnokai is „rajthoz” álltak, hogy megküzdjenek a gyertyák öntésének fortélyával. Hála az ötletek felvezetőinek a kézműves asztaloknál, ahol a gyertyaöntés mellett lehetett gyöngyöt fűzni, s az ékszer-mesterművek (nyakláncok, karkötők, bokaláncok) mellett jó néhány rózsafüzér is „született”. Jónéhányan (magamat és családomat is beleértve) a tábor csendesebb zugaiban gondosan elhelyezett állomásokon keresztül elmélkedhettek a gyónásról, a hit misztériumáról, avagy saját lelki életük éppen időszerű kérdéseiről az „Ölelés útja” stációit végigjárva.

A péntek délutánhoz hasonlóan a szervezők a szombati napot is a tábori élményeknek szentelték: a sportversenyek (futball, partizán, röplabda) tovább foly-

tatódtak, és lelkes szurkolók biztatása mellett párhuzamosan zajlottak a sportvetélkedők. A szombat délelőtt megszervezett „szentek akadályversenye” nem kevésbé volt érdekes.

Talán a nyári szalézi tábor csúcspontját jelentették a szombat esti „szabadtéri előadások”, amikor is kellő ötletességgel és több esetben elmaradhatatlan rögtönzéseket sem mellőzve, sajátkezűleg készített színpadi kellékekkel kellett Don Bosco különösebbnél különösebb álmait eljátszani. Ezek után már csak a közös táborúsz és nyársra tűzött kenyéртészta-sütögetés élménye maradt hátra a napból derűs, esti beszélgetések kíséretében.

Az andocsi bazilika elbűvölő, lélekemelő atmoszférája a pénteki nap után a vasárnapi szentmise alkalmával is újra Andocsra vonzotta az aznap sajnos már „sátrat bontó” közösség tagjait, ahol a közben előző este a táborba érkező Andrásfalvy János tartományfőnök atya celebrálta a misét Nyéky Kálmán plébános atyával együtt.

Amikor a ragyogó vasárnap délutáni napfényben hazafelé tartva a halkan duruzsoló motor hangjától elbőbiskoló gyermekeink arcára pillantottam, arra gondoltam, hogy az ideji szalézi családi tábornak akár szimbóluma is lehetne az andocsi bazilika Mária szobra: ruhája mindig más és más, de maga a szobor változatlan. Talán így van ez a családi táborokkal is: a helyszín, a résztvevők, az időpontok, programok változnak

ugyan, de a szervezőket mindig ugyanaz az elv vezérli: időt, energiát nem kímélve, hosszú és áldozatos munkával megszer-
vezni minden évben egy szeretetteljes, befogadó, a keresztyeni

hit reménységéből fakadóan derűs és testi-lelki töltekezést je-
lentő tábort. Hálás köszönet ezért Nekik!

Családos közösség
Khénerné Gröschl Zsuzsa

A nyergesújfalvai plébánia családos tábora

Családos táborunk több évtizedes múlttra tekint vissza. Közel három évtize-
de, pontosan 1995 augusztusában az egy-
házközségünkben 7–8 család az Őrség-
ben, Őrimogyorósdon töltött el egy teljes
hetet. Ekkor fogalmazódott meg az
igény, hogy a következő évben is együtt
menjünk pihenni, táborozni valahová
Magyarországon. Azóta ez minden évben
megvalósul, bejárva szép hazánk sok
vidékét.

A tábor résztvevői elsősorban az egyház-
községhez kötődő családokból kerülnek
ki, de mindig van olyan család is, aki úgy
modhatnánk, „lazább szállal” kapcsoló-
dik Egyházunkhoz. Így a jelenlévők ösz-
szetétele a tábor missziós jellegét erősíti.
Létszámunk általában 100–110 fő, de
voltunk már 180-an is. Mára már 12–14
fős szervezőcsapat gondoskodik a megfe-
lelő hely időbeni kiválasztásáról, lefoga-
lásáról, a vendéglőadók meghívásáról, a
tábor témájának, jelmondatának megjelö-
léséről. Kiválasztjuk a kirándulások út-
vonalát, a megnézendő nevezetességeket,
kulturális értékeket, majd személyesen is
előre feltérképezzük ezeket a helyeket. A
tábor választott témája, alap gondolata
átszővi a napok sorát. Az idén jelmonda-
tunk: „Virágos kert vala, híres Pannó-
nia” volt, és Sárospatakon lévén a tábor
a magyar szentekkel, életükkel, példájuk-
kal ismerkedtünk.

Nagy értéke táborunknak, hogy már két
éve – mióta plébániánk szalézi vezetésű
lett – plébánosunk, Vitális Gábor atya
végig velünk van, ő a tábor lelki vezető-
je. Így napi szentmisén van lehetőségünk
részt venni. Van tábornyitó, táborzáró
szentmise, reggeli szentmise az elhunyt
táborozókért és zárándokhelyi szentmise
a táborhelyhez közel eső zárándokhe-
lyen. Ez ebben az évben a tarcali temp-
lomban volt, miután gyalogosan felza-
rándokoltunk a hegy tetején álló monu-
mentális Áldó Krisztus szoborhoz.

A tábori napok keretét a reggeli és az esti
imádság adja, melyen a plébániai nagy

sátor alatt mindenki részt vesz. Itt hall-
gattuk meg ez évben Gábor atya magyar
szentekről szóló tanítását.

Állandó visszatérő programjaink a túra
nap (kisebb-nagyobb gyalogtúrával),
sport-, és játéknapp, kézműves nap. Autós
kirándulás keretében ismerjük meg az
adott tájegység nevezetességeit, kulturá-
lis értékeit. Így csodáltuk meg idén a
felújított borsi Rákóczi kastélyt, a füzéri
várat, a boldogkőváraljai várat, a vizsolyi
templomban az első magyar nyelvű Bib-
liát. Sok családnak ez az egy hét egyben
a nyaralása is. Ezért fontos, hogy minden
család önálló lakrészben – faházban vagy
kőházban – komfortosan tudjon elhelyez-
kedni. Nagy öröm, ha a tábor víz közel-
ben van – voltunk többször a Balaton, a
Velencei-tó, a Tisza, a Körös partján,
vagy ha medence is van a tábor területén
– ez évben a Sárospataki Kempingben
nagyon szép, hűs vizű medence volt.

Amikor a felnőtteknek „komolyabb”
előadás, vagy beszélgetés van, a gyere-
keknek külön játékos programról gon-
doskodunk. Sok neves egyházi és világi
személy értékes gondolataival, tanúságté-

telével gazdagodtunk az évek során. Né-
hány vendéget megemlítek név szerint a
teljesség igénye nélkül: Balás Béla és
Udvardy György püspök atyák, Jókai
Anna és Schäffer Erzsébet írónők, Papp
Lajos szívsebész és Csókay András agy-
sebész, Erős Zsolt hegymászó, Eperjes
Károly színművész, Kóka Rozália és
Écsy Gyöngyi mesemondók. Mindnyá-
jukra nagy szeretettel emlékezünk, és
máig emlegetjük egy-egy mondatukat,
példájukat.

Minden egyes táborból sok szép élmény-
nyel térünk haza, megerősödvén hazánk-,
egyházunk- és egymás iránti szeretetben.
Mint szervezők reméljük, hogy nem hiá-
bavaló a szervezőcsapat munkája, lelke-
sedése, immár több évtizedes kitartása.
Bízunk benne, hogy a tábor résztvevői
egyre jobban rátalálnak a krisztusi közös-
séghez való tartozás örömeire, az Istenhez
való közelség értékére, és hogy ezt nem
csak évi egy héten keresztül akarják átél-
ni, hanem mindennapi életük részévé is
válják majd.

Isten adja, hogy így legyen!

„Viselj el mindent,
amivel a bűnt meg lehet akadályozni.”
Don Bosco

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Kedves Fiatalok!

Az idei nyár sok nagyon szép eseménye közül kiemelkedett egy zárandoklat, ami igazán különleges élmény volt: Torinóba utaztunk óbudai és balassagyarmati fiatalokkal, hogy „találkozzunk” Don Boscóval, hogy jobban megismerjük őt és a munkásságát. Sok résztvevő visszajelzése alapján számukra immár „kézzel foghatóvá” vált mindaz, amiről korábban csak elbeszélések alapján hallottak.

A zárandoklat során volt valami, ami nagyon elgondolkasztott. Olyan sokat emlegettük Don Bosco nevét, hogy a nagy buszunk két sofőrje (akik először a nyergesújfalui oratórium fiataljain keresztül találkoztak a szaléziakkal) nem csak az úticélunkat kereste ki, hanem utána is olvasott Alapítónk életének. Sőt, a hazatérésünkkor meg is köszönték nekünk a közös utazást, és hogy ilyen „jó embereket” ismerhettek meg bennünk. Nagyon szép visszajelzés volt ez számunkra, hiszen belülről is úgy éltük meg ezt az utat, mint egy zárandoklatot, amely a Jóistenhez is közelebb vitt minket.

Ugye milyen szép gyümölcsöket hozhat egy keresztény közösség tanúságtétele? És ugye mennyire jó egy értékes, értékekkel élő közösséghez tartozni? Mi, szaléziak mindenhol azért dolgozunk, hogy ilyen családias közösségekre leljetek nálunk (legyenek azok baráti közösségek, ministráns vagy animátor csoportok, zenekar vagy éppen focicsapat). Legyetek társaink a tanúságtételező közösségek építésében a nyár elmúltával a „szürke hétköznapiakban” is!

Imádkozom értetek, hogy velünk együtt ti is építői legyetek annak a közösségnek, ahova tartoztok. Szeretettel gondolok rátok!

Jani Áron testvér

Animátor mindennapok

2013 nyarán, tizedik osztály után mentem először nyári oratóriumba segítőként. Egy véletlen volt az egész: az egyik kisebb testvérem beteg lett és a helyére mentem. Annyira élveztem az első hetet, hogy maradtam a másodikra is. Végül a közösségben is ott ragadtam, így a Franka mellett lett egy másik közösségem otthon. Az érettségi évében csak a tábor második hetén tudtam részt venni, és hétfőn rögtön azt mondta nekem valaki, hogy motivációs levelet kéne írnom, mert pénteken animátor avatás lesz. Nem is számítottam rá. Akkoriban Pesthidegkúton összesen három avatott animátor volt, egyáltalán nem számított, hogy kinek van narancssárga kendője és kinek nincs, mindannyian ugyanúgy tevékenykedtünk. A tanulás mellett nekem mindig az oratórium volt az első, sok barátot találtam a közösségben és rengeteg élményt kaptam Panamától Krakkóig. Idén már tizedszer vettem részt a nyári oratórium lebonyolításában.

Számtalan meghatározó élményem van, amik csak azért történhettek meg, mert animátor lettem. Az utolsót említeném meg, ami idén nyáron volt. A nyári oratórium második hetén, kedden volt a záróvizsgám, így hétfőn és kedden nem voltam ott a táborban. Szerdán aztán a kiránduláson 30–40 gyerek kérdezte meg, hogy jól sikerült-e a vizsga (mint utóbb kiderült az előző két napon értem is imádkoztak). Van úgy, hogy a gyerek a táborban azt sem jegyzi meg, hogy mi volt az aznapi téma, ezért nagy öröm volt megtapasztalni, hogy számon tartották, miért is hiányoztam két napig. Voltak néhányan, akik hallani akarták mik voltak a kérdések és utána végig is hallgatták az élménybeszámolómat, pedig nekik nem valószínű, hogy izgalmas téma az „acélvázak szerkezetek kapacitás tervezési szabályai Eurocode 8 alapján”.

Skublics Péter, pesthidegkúti animátor

Vincze Livia

BoscoFeszt 2022 – „Élj és virulj!” képek →

Életem második BoscoFesztjén vehettem részt július 18-tól 22-ig Péliföldszentkereszten. A tábor témája egy növény életére épült, a magtól egészen a terméshozásig. Megmutatták, hogy hogyan tudunk mi is gyümölcsöt hozni, amit mások javára fordíthatunk.

A mottó is ezt takarta: „Élj és virulj!”

Délelőttönként előadók érkeztek hozzánk, először hét előadás közül választhattunk, a többi napon viszont Bőjte Csaba, Cságoly Kristóf és Bodó Mária tanított minket. Ezt kiscsoportos megbeszélés követte, ahol megvitatuk az előadás szerzett élményeinket, kérdéseinket. Délutánonként a strandon töltöttük az időt, ahol lehetőségünk volt részt venni röpi- és foci bajnokságon, vagy dinnyeévő versenyen. Emellett lehetett batikolni, hennázni, ismét volt „Szalézi Stipi-Stopi” és különböző játékok is rendelkezésünkre álltak. Minden nap volt szentmise és „jóéjszakát”, ahol egy kis napló segítségével emlékezhettünk vissza a nap lelki értékeire. Az esték további része már fakulta-

tívan zajlott, volt táncház, teaház és kvíz is. Kedd este a tónál egy lelki est keretein belül szentségimádást szerveztek nekünk, ahol Csiszér Lászlóval és zenekarával együtt dicsőíthettük Istent. Mint ahogy tavaly is, most is szerdán lehetett menni a hajnali túrára, ami az Öreg-kőre vezetett, és a napfelkelte közben részt vehettünk egy szentmisén. Az egész hetet végigvezette egy szindarab, ami rettentően viccesre sikeredett, az egyik kedvenc programom lett. Számomra nagyon nagy élmény volt ez a tábor, nagyon hálás vagyok a szervezőknek, hogy immár nyolcadik alkalommal is megrendezték. Sok új barátot szereztem, és remélem, hogy Veled is találkozom jövőre a BoscoFesztten!

Az idei BoscoFeszt megvalósítását a Nemzeti Együttműködési Alap által kiírt pályázat (NEAO-KP-1-2022/10) is lehetővé tette, az elnyert támogatás által.

Nemzeti
Együttműködési
Alap

Melles Károly

STÉG 2022 – „Ne nézd a fogát!” képek →

A III. STÉG Szalézi TóFesztivált augusztus 4–7. között rendezték meg. Helyszíneként a méltán híres magyar szalézi bölcső, Péliföldszentkereszt szolgált – jobbat nem is lehetett volna találni egy ilyen rendezvényhez.

Néhány órával korábban még dolgoztam a munkahelyemen, majd a barátaimat Budapesten begyűjtöttem az autóba és már az út során megindult egy kiszakadás a szürke hétköznapokból. Már érkezéskor tapasztalható volt az, hogy „haza” érkeztem, annak ellenére, hogy a STÉG-en először vettem részt. A fesztivál első, csütörtöki napján megérkezést/hazaérkezést követően regisztráció és a szálláson való elhelyezkedés következett, majd utána fesztivál nyitó szentmise volt az első közös program.

Első nap részesei lehettünk még az ünnepélyes megnyitónak, amelyre egy olaszországi csapat, az *E'Possibile!* társulat készült, melyben a nézők közül is sokan részt vehettek. Ezen kívül megismerhettük a szervező csapatot és bemutatták azokat a szerzetesnőket és szerzeteseket, akik velünk együtt vettek részt a rendezvényen, hogy testi tölteten kívül részesülhessünk lelki töltekezésben is. Az este folyamán a *Kacaj* zenekar varázsolt fergeteges hangulatot.

A négynapos programsorozathoz minden nap tartozott egy téma, amely köré a napi előadások is társultak. Ezért első nap este

az önismeret kérdéskörébe nyertünk betekintést, majd a további napokon erre építkezve haladtunk tovább önmagunk megismerésében és építésében.

Pénteki napon számos program állt rendelkezésre. Jelentős létszámban vettünk részt a napfelkeltés szentmisén, amelynek helyszínül az Öreg-kő szolgált. Ezen kívül a délelőtt folyamán választhattunk különböző előadásokból, mint a „Te központúság” témaköre Czopf Éva Klára nővér előadásában, illetve betekintést nyerhettünk az Uccu alapítvány tevékenységébe és részt vettünk egy interaktív foglalkozáson.

Délután a fürdésen és a sporton kívül zajlott a Stipi-Stopi, majd a szalézi nővérek fogadalmának megújítására került sor, szentségimádással egybekötve. Ez a nap azért is volt meghatározó, mert a szalézi nővérek 150 éve kezdték meg munkájukat a fiatalok szolgálatában. Ehhez egy méltó ünnepi vacsora is társult, melynek keretében közösen ünnepeltük a szalézi nővéreket.

Mint minden este, pénteken is koncerttel, a *Küszöb* zenekarral és bulival zártuk a napot, hogy lefekvés után egy újabb élménydús napban lehessen részünk.

A szombati nap ismét igazán tartalmasra sikeredett, bőven volt programlehetőség. A délelőtt folyamán meglátogattuk minket Lackfi János és felesége, Bárdos Júlia, izgalmas beszélgetést hallhattunk Gál

Kristóf szóvivővel, bemutatkozott közben az Ifjú Lámpás Missziós Iskola, valamint Zámori Soma és dr. Fazekas Rita is előadással és beszélgetéssel készültek számunkra. A délutáni pihenés után az este ismét hatalmas élet alakult a színpadnál, ugyanis a *Lépjünk a Holdra* koncert után még a *Magidom* zenekar is megtáncoltatta a résztvevőket.

Az utolsó napon egy közös szentmise után a „szalézi fűszerek” következtek, tehát különböző témakörök közül lehetett választani, s beszélgetőkörök alakultak ki szaléziak, munkatársak vezetésével.

Nagyon hálás vagyok a szervező csapatnak a szuper fesztiválért. Első alkalommal vehettem részt, de remélem nem utoljára. Szenzációs programok, testi-lelki feltöltődés, barátok, új ismerősök, a nyitottság a résztvevőktől, önfeledt öröm és lelkesedés. Mind-mind olyan élmény, amely megerősít, formál, hogy egy új emberként térhessünk vissza a hétköznapokba, valamint kellő muníción adjon, hogy a mindennapok akadályait meg tudjuk ugrani.

Az idei STÉG megvalósítását a Magyarország Kormánya által kiírt pályázat (EKCP-KP-1-2022) is lehetővé tette, az elnyert támogatás által.

Szemelvények

a missziós önkéntes fiatalok tapasztalataiból

Mezei Dorka Klagenfurti tapasztalatok

Immár ötödik alkalommal vettek részt magyar szalézi fiatalok június 29. és július 8. között az osztrák IniciativAngola szervezet által megrendezésre kerülő nyári táborban.

Egy nagyon hosszú és még annál is fárasztóbb út után, sikerült elsőként érkeznünk a vonatállomásra, ahol Hanzej atya már várt ránk. A tábor egy hatalmas kertben volt, közepén egy gyönyörű tóval és két faházzal. Mindenki nagyon közvetlen és kedves volt, egyből találtunk magunknak barátokat is.

Az első két nap az ismerkedésről szólt, illetve mindenki be lett osztva egy nemzetközi csoportba, ami szintén nagyon jó lehetőség volt ismerkedni, barátkozni, nyelvet gyakorolni. Szombaton megrendezésre került a *Kick and Rock*, ami egy jótékonyági foci bajnokság volt. Az itt összegyűjtött pénzt Angolába küldték a szegénysorsúaknak. Ezt követően egy kisebb koncert volt a pálya mellett, ahol egész este táncolhattunk és mulathattunk.

Vasárnap elkezdődtek az „olympic” játékok, amit mindenkinek a nemzetközi csapatával kellett játszania. Este részt vehettünk egy gyönyörű misén, amit Hanzej atya tartott nekünk. Hétfőn egyből három előadással indítottunk, ahol még többet tanulhattunk a környezetünkről, és arról, hogy hogyan óvjuk meg azt. A keddi ébresztő egy órával hamarabb szólt, mert az egyik járatos busszal mentünk be Klagenfurtba. A délelőtti folyamán voltak műhelyek, a nap hátralévő részében pedig szabad időt kaptunk, azt csinálhattuk a városban, amit csak szerettünk volna. Szerdán ismét három előadással kezdtünk, amikkel igazából el is ment az egész délelőtt. Délután elmentünk egy túrára a hegyekben, ami valami eszméletlen gyönyörű, és csapatépítés szempontjából is nagyszerű volt. Visszaérve el is kezdtük a *Talentshowt*, ami fantasztikus volt, mindenki megmutathatta magát, hogy miben tehetséges, mit szeret csinálni.

Csütörtök délelőtt volt az utolsó három műhely. Délután szakadt az eső, úgyhogy sajnos a betervezett tábor tüzet nem valósíthattuk meg, de a kultúrházban meg tudtuk tartani a búcsúvacsorát. Azt hiszem, az összes magyar, és az összes táborozó

névében mondhatom, hogy ez volt a legnehezebb és legmélyebb pontja ennek a tíz napnak. Megkaptuk az okleveleinket és könnyek között öleltük egymást, mikor Hanzej atya kimondta: „Itt a búcsú ideje!”

Mintha egy álom lett volna. Még mindig nem tudom felfogni, hogy ott lehettem, és hogy ennyi mindent tanulhattam, és örökké szóló barátságokat köthettem. A magyarok nevében köszönöm a Szalézi Missziónak, hogy lehetővé tette nekünk ezt a tábort! Sose felejttem el, örök emlék marad a szívemben.

Mocsári Bettina Bollingtonban ismét vár a Savio Ház

Júliusban eltölthettem öt csodálatos napot Angliában, a Savio Házban, hogy megnézhessem, hogyan is működik, mit csinálnak kint az önkéntesek. Már maga a hely, Bollington lenyűgözött. Mintha egy kis mesebeli világba léptem volna be. Az első perctől fogva olyan érzésem volt, mintha családomhoz mentem volna, mert az ottani szaléziak nagyon kedvesen, a rájuk jellemző vidámsággal fogadtak.

Hétfőn érkezett az első iskolás csoport. Elsőre furcsa volt, hogy nem olyan formában működik kint az oratórium, mint ahogyan itthon. Minden héten két iskoláscsoport jön a Savio Házba, ahol három napot töltenek el. Az első csoport hétfőtől szerdáig, a második csoport szerdától péntekig tartózkodik ott. A szaléziak az önkéntesekkel együtt szerveznek nekik programokat, amik hasonlóak az oratóriumi vagy a tábori programokhoz. Az első nap ismerkedős játékkal indult, amit témabevezetés és kiscsoportos foglalkozás követett. Nagyon tetszett, hogy mindig arra biztatták a fiatalokat, hogy „Just try it”, azaz csak próbáld meg. Minden fiataalt bátorítottak, hogy nem baj, ha nem megy, ha hibázol, csak fuss neki. Mert ha meg se próbálsz, soha nem tudhatod, milyen jó dolgokból maradsz ki!

Délután folyamán kirándulás, illetve rengeteg szabadidős programra volt lehetőség, amikor a fiatalok tudtak a játéktérben billiárdozni, csocsózni, ping-pongozni, illetve kinn focizni, kosarazni. Hétfőn az egyik közeli hegyre kirándultunk fel, ahonnan rá lehet látni az egész városra. A napot mindig egy kis

A beszámoló teljes szövegét a www.szaleziak.hu honlapon olvashatják.

esti „utazás” zárta le, amikor egy önkéntes vagy egy szalézi kérdésekkel segített végiggondolni a napot, és egy füzetbe mindenki saját maga leírta gondolatait. Ezeket az esti „utazásokat”, mindig nagyon vártam, ugyanis rádöbbentem, hogy akár egy olyan kis dolognak tűnő esemény is, mint amikor az ebédnél valakivel jól beszélgettél, mekkora örömet adhat, milyen széppé teheti a napodat.

A második nap a bűnbánati szertartásra készültünk fel, ami nagyon lélekemelő volt, rengeteget adott nekem. A téma azon a héten a híd volt, ami a kapcsolatot jelképezi más emberekkel, Istennel. Mindenkinek volt egy törött híd, meg egy egész híd ábrázoló lapja: az egész híd jelképezte a jó tulajdonságaidat, jó tetteidet, talentumaidat, a törött híd pedig a bűneidet, rossz tulajdonságaidat. A kápolnában volt kihelyezve egy kosárka, amibe összegyűrve mindenki bedobta a törött hídát. Utána lehetőség volt odamenni az atyákhoz, akik a terem sarkában ültek, és a fülükbe mondani egy dolgot, amiért hálát adsz, vagy pedig bocsánatot kérni valamiért a Jóistentől.

Délután folyamán ificsoportokba rendeződve készültünk fel a szentmisére. Mindenki választhatott kedve szerint foglalkozást, amit szeret csinálni: tánc, zene, dráma, rajz. A téma a béke és a megbocsátás volt, ez alapján kellett az adott csoportnak valamit alkotnia. Ezeket az alkotásokat a szentmise különböző pontjainál adták elő, mutatták be. A mise után következett a fiatalok által egyik legjobban várt program: a disco, ahol tudtak együtt énekelni, táncolni, karaokézni.

Az utolsó nap délelőttjén pedig az utolsó kiscsoportos foglalkozást a téma lezárása és a búcsúzás követte. Szerdán mialatt az egyik csoport távozott, már jött is a következő és kezdődtek is a programok.

Nagyon sokat kaptam már ez alatt a rövid idő alatt is: bátorságot, önbizalmat. Rengeteg vidámságot és lelki élményt. Az elején voltak kommunikációs nehézségek, mivel meg kellett szoknom a nyelvet, de az az idő megmutatta, hogy sokszor egy kedves mosoly, gesztus, vagy csak annyi, hogy a fiatalal együtt játszol, sokkal fontosabb, többet tud jelenteni, mint a kommunikáció.

Nagyon hálás vagyok, hogy eltölthettem ezt a néhány napot kinn és már várom, hogy szeptembertől én is a csapat tagjaként dolgozhassak, és biztosan tudom, hogy rengeteget fogok kapni.

Simon Dorottya Segíteni Ghánában

Öt hetet töltöttem Ghánában 2021 őszén önkéntesként egy Gyermekvédelmi Központban, ahol gyermekmunkából kimentettek segíthettem. Közel fél év távlatából azt mondhatom, ez volt eddigi életem legnagyobb kalandja és belső utazása is egyben. A komfortzónámból kilépve egy új világlátást kaptam, önismeretet gyakoroltam, megerősödtem a hitben és sokkal bensőségesebb lett az istenkapcsolatom. Öt, Afrikában töltött hét alatt rengeteg olyan dolog történt, ami pozitív irányba változtatta meg az életemet.

Amíg „nem jutott eszembe”, hogy Ghánában szeretnék önkéntes lenni, HR-esként dolgoztam. Régebben mindig megérintett, amikor az afrikai gyerekek helyzetéről hallottam és vágytam rá, hogy egyszer valahogyan én is segíthessek. Tisztában voltam vele, hogy több mint egy hónapra nem hagyhatom itt a feladataimat, ha csak nem találok rá megfelelő megoldást. A beteg nagymamám miatt is fontólóra kellett vennem a dolgot. De tettem a dolgomat és készülődtem. Minden szembejövő akadály ellenére azt éreztem, nekem Ghánába kell mennem és be kell jutnom a programba. A felkészülés után megkaptam a hivatalos értesítőt a programszervezőktől, hogy mehetek a ghánai misszióra! Csodálatos érzés volt!

Felvettem a szükséges oltásokat, a munkahelyemen sikerült találni új kollégát a pozíciómról, én pedig felmondtam és Istent vettem bizalommal elindultam.

Ghánában a szaléziak nyitott, befogadó közössége fogadott. Délutánonként közös ima volt, felolvastunk és hallgattuk egy-

más tanúságtételét. Vasárnaponként közösen jártunk szentmisére. Az egész szerteretást áthatotta az afrikai kultúra színesége, zenéje, és a szalézi rend jókedvű, barátságos hangulata. A közös vacsorák közösségformáló ereje által egymást támogató, őszinte barátai lettünk egymásnak. Ezek a pillanatok nagyon meghatározóak voltak az egész ott tartózkodásunk alatt. Így tudtunk egymásnak kapaszkodót nyújtani a nehéz helyzetekben. Mert hát voltak megpróbáltatások... Például gyakran előfordult, hogy nem volt víz. Aztán meg kellett szokni a napi több kilométeres sétákat a Gyermekközpontig az afrikai melegben. Vagy a bogarakkal, kisebb csúszómászókkal való rendszeres küzdelmet. De korlátozottan tudtam használni az internetet és a közösségi média felületeket is.

Az önkéntes munkánkból adódóan számunkra szinte elképzelhetetlen élethelyzetekkel találkoztunk. Sok gyermek történetét megismertük. Ahhoz, hogy megfelelően tudtunk hozzájuk közeledni, azt gondolom, erős hitre volt szükségünk. Örülök, hogy sikerült a gyerekek arcára mosolyt csalni, és talán egy rövid időre el tudtuk feledtetni velük az átélt traumákat. Kitaláltunk angol nyelvű játékos feladatokat. Mondókákat, verseket tanítottunk nekik. Az országban ugyanis az angol a hivatalos nyelv, de sokan sajnos még soha nem jártak iskolába, vagy ott kellett hagyniuk a tanulást. Ez rendkívüli hátrányt jelent az érvényesülés tekintetében, ezért tartottuk fontosnak, hogy a néhány hét alatt olyasvalamit adjunk a kezükbe, ami maradandó és a későbbiekben számukra válik majd.

Az egyik legfontosabb dolog, amit ott tanultam az az, hogyha áthelyezzük a fókuszunkat valami olyanra, ami gyümölcsöző, aminek mi magunk is örülünk és tudjuk, hogy azzal valakinek szebbé tesszük a világot, akkor a saját életünk is szebbé válik. Ráadásul, ha ezt hittel tesszük, akkor megtapasztalhatjuk Isten valódi erejét.

Munkatársi hírek

Lichnerné Hegedűs Piroska SC Ígérettétel Mogyoródon

Mogyoródon május 24-én, Segítő Szűz Mária ünnepén, Szalézi Családunk hat új munkatárssal bővült.

A több mint 2 éves felkészülés után a jelöltek a Magyar Szalézi Munkatársak Egyesületének koordinátora, Bángi-Magyar Attila előtt tették le ígéretüket, a régi tagok pedig megújították azt. Nem véletlenül választottuk ezt a gyönyörű Mária ünnepet. Hiszem, hogy ilyen szép napon Don Bosco mosolyogva néz le ránk. Nagyon örülünk az új munkatársaknak, hiszen hat és fél évvel ezelőtt volt utoljára munkatársi ígérettétel Mogyoródon.

A szentmisét Hugyecz János mogyoródi plébános atya celebrálta, segítségére volt Simon Zoltán diakónus.

Janó atyától értékes gondolatokat kaptunk útravalóul: hogy éljük meg a pillanatokot, hogy szellemi harcainkat egységben, közösségben tudjuk a legsikeresebben megvívni és hogy Don Bosco karizmáit minél jobban hangsúlyozva végezzük a munkánkat. A felemelő és meghitt szentmisét követően körmenet következett. Rózsafüzért imádkozva indultunk a Klastromdombra, ahol elénekeltük, elimádkoztuk a lorettói litániát. Még az idő is kegyes volt hozzánk. A visszafelé vezető úton folytattuk a rózsafüzért, majd a nővérekhez tértünk be és ezt a szép napot egy jó hangulatú szeretetvendégséggel zártuk.

Nagy örömeinkre velünk ünnepeltek vendégeink is Egerből, Erdőkertesről, Óbudáról, Vácszentlászlóról.

Elvira nővér a Don Bosco Nővérek nevében és mi is nagy szeretettel fogadtuk az új szalézi munkatársakat és várjuk, hogy ezentúl közösen járjunk a Don Bosco által kijelölt úton.

Kérjük a Jóisten áldását rájuk és családjaikra!

Bángi-Magyar Attila gondolatával zárom soraimat: „Mit is mondhatunk még? Talán csak annyit, hogy Deo gratias! Istennek legyen hála! És adja meg minden lehetséges támogatását, hogy az új társakkal együtt mi, »márok«, akik már régebben tettünk ígéretet, továbbra is úgy élhessünk, hogy rólunk is elmondhassák: »Nézzétek, mennyire szeretik egymást!« És akkor

talán ezzel lehetünk SAL et LUX, a Föld sója és fénye ma és talán majd holnap is!”

Simon Zoltán SC

Isten kegyelme – ígérettételek a szórványból

Nyolc testvérünkkel nagy izgalommal készültünk a június 5-i munkatársi ígérettételre, melyre eddig egyedülálló módon a rendfőnök atya jelenlétében került sor. Különleges nap volt azért is, mivel többszörös ünnepnap volt ez: pünkösd, Don Bosco atyánk pappá szentelésének évfordulója, valamint Havasi atya örök hazába költözésének 3. évfordulójára esett.

2019 októberében kezdtük a felkészülést a 24 lépcsős kezdő formációs anyag segítségével. A vácszentlászlói plébánia volt a „képzési központ”. A találkozások előtt szentmisében, igeliturgiában és szentségimádásban érkeztünk meg az Úr elé. Az országos szalézi munkatársi vezetés, a szalézi atyák és nővérek sokat támogattak bennünket az úton.

A felkészülési időszakban többször eljutottunk Péli-földszentkeresztre munkatársi fórumokra és lelkigyakorlatokra, illetve a gyakorlatban is meg tudtuk élni a munkatársi létet a nyári vagy évközi oratóriumok alkalmával.

Májusban, az ígérettétel előtt lelkigyakorlaton vehettünk részt Sabu atya vezetésével Péli-földszentkereszten, ahol megerősödhetett bennünk a szalézi hivatás utáni elkötelezettség vágya.

Ezen a hétvégén volt a májusi Mária búcsú is, amely jó alkalom volt, hogy a helyi híveket is meghívjuk és bevonjuk a szalézi lelkiségbe.

Dávid testvér fogadalma és az ígérettétel egy liturgiában történt, így valóban egy nemzetközi szentmisén vehettünk részt. Sosem felejtjük el az afrikai vendég szalézi munkatársak köszöntését: „Give me souls! Take the rest!” (a Don Bosco jelmondataként híressé vált *Da mihi animas, cetera tolle* angol megfelelője) Néhány szóban bemutatásra kerültek az ígéretet tevő új munkatársaink: Turáról Gergely Gábor akolitus, hitoktató; Gyenes László pedagógus; Gyenes Lászlóné Ilona dajka; Gyenes Orsolya hitoktató; Valkóról Vida János kántor-

hitoktató, Váczentlászlóról Dávid Jánosné Ica néni sekretys, Szabóné Péli Anasztázia hitoktató, valamint Tusorné Ani néni zarándok lelkü nyugdíjas. A csoporthoz csatlakozott Pus-kás Balázs tanügyi és jogi referens is Dunakesziről.

Külön öröm volt számunkra, hogy a közösségből három nagy animátor és egy kis animátor is velünk volt a közös ünneplésen. A szentmise után a frissen átadott óbudai oratórium földszintjén vártak minket közös agapéra az óbudai szalézi munkatársak, majd a szomszédos Don Bosco Cukrászdában osztottuk meg egymással az élményeket.

Mindez egy nappal Boldog Sándor István ereklyéjének oltárra emelése után történt. Nagy hála van a szívünkben az Ő közbenjárásáért valamint az egész Szalézi Családért, melynek immáron e három egyházközség is része!

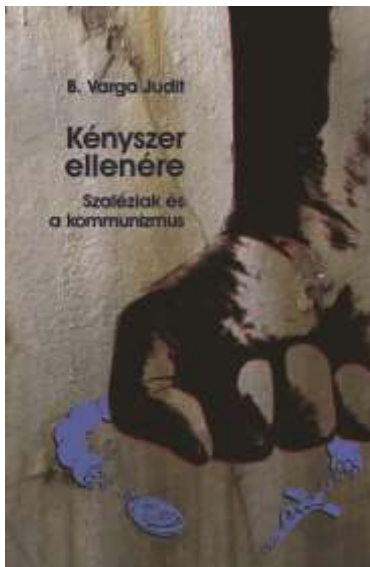
Minden akadálnak, nehézségnek tűnő keresztben valóban megtapasztaltuk Don Bosco erőt adó szavait: „A legnagyobb kincs Isten kegyelme.”

Régebb óta fiatalok lelkigyakorlata 2022

Idén ezt az alkalmat a testi-lelki felfrissülésre Kővári László atya vezette augusztus 22–25. között.

A Don Bosco Kiadó ajánlata

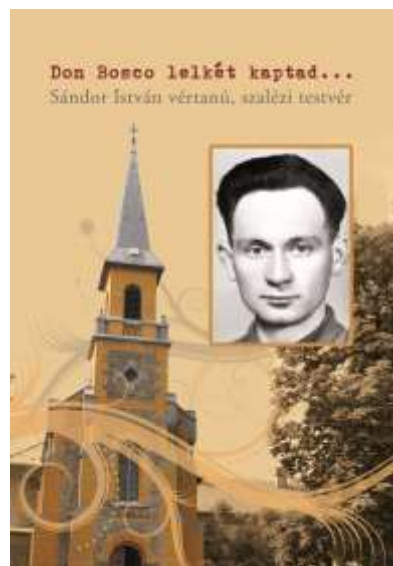
B. Varga Judit:

Kényszer ellenére

Szaléziak és a kommunizmus

Hogyan kerültek szerzetesek ávosokkal egy perbe? Tényleg minden ÁVH-s gonosz volt? És mit vétettek a szaléziak, hogy egyiküket, a szerény és mindig vidám laikus testvért, Sándor Istvánt 1953. június 8-án kivégezték? A válaszokat és a részletek megismerését a nyilvánosság számára eddig kevésbé hozzáférhető források alapján rendszerezi a szerző, miközben kultúrtörténeti csemegéket is felvillant.

Ára: 1000 Ft

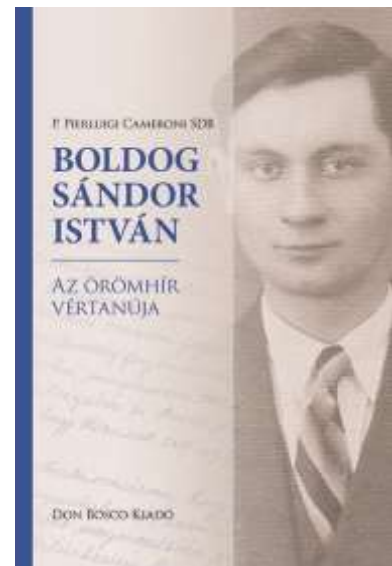

Don Bosco Lelkét kaptad...

Boldog Sándor István vértanú, szalézi testvér

A szaléziak centenáriumi évében, 2013-ban Sándor István szalézi testvér boldogáavatására is sor került. Ebben az évben jelent meg ez a könyv is, amelyből a vértanúhalált halt testvér életét ismerhetjük meg mélyebben, valamint életrajza mellett tanulmányok, dokumentumok és fényképek is találhatóak benne B. Varga Judit szerkesztésében.

Ára: 1800 Ft

P. Pierluigi Cameroni SDB:

Boldog Sándor István

Az örömhír vértanúja

Boldog Sándor István ereklyéinek ünnepélyes elhelyezése alkalmából jelent meg Pierluigi Cameroni, szalézi szerzetespap, a szalézi rend szentté avatási posztulátorának Sándor Istvánról írt életrajzi könyvét, amely eredeti fényképekkel, dokumentumokkal, tanúságtételekkel, gördülékény stílusban hozza családias közelségbe Boldogunkat.

Ára: 4500 Ft

A könyvek megvásárolhatók a kiadó megújult webáruházában: donboscokiado.hu

Megrendelhetők telefonon +36-20-320-7373

vagy e-mailben: donboscokiado@gmail.com

Megszólítani és megszólítva lenni

A nyári kánikula egy forró napján beálltam a közelünkben lévő benzinkúthoz tankolni, és kiszállás közben rám köszönt egy hang, „Kézét csókolom, hogy tetszik lenni?” Először elbizonytalanodtam, mert a kedves hangot rögtön felismertem, és csak azt követően láttam meg a benzinoszlop másik oldalán lévő autóban ülő közismert mesemondónkat. Több, mint öt percet beszélgettünk családról, a közelben lévő déli órákban történő fellépéséről, a nagy rohanást igénylő, több kilométerre lévő délutáni másik előadásáról, a mindannyiunkat megvisező kánikuláról, majd többszöri jókívánságokkal köszöntünk el egymástól, mint régi ismerősök. Miután elindultunk, az autóban várakozó unokám megkérdezte, ki volt ez a bácsi és honnan ismerem. Megnevezve őt és tevékenységét, azt is közöltem vele, hogy főleg vidám meseestjein, szabadtéri rendezvényeken tartott előadásain vettünk részt, és sok évvel ezelőtt egy társaságban egyszer találkoztam és váltottam vele néhány szót, így nem mondhatom, hogy ismerjük egymást. „Akkor miért beszélgettetek ilyen sokáig?” – kérdezte. „Mert kedvesen megszólított” – válaszoltam, amiben igazat is adott, hogy valóban kedves bácsi volt. A családomhoz hazatérve mindketten örömmel meséltünk a találkozásról.

Szeretteim kérdései nyomán elgondolkodtam azon, hogy vajon összetévesztett-e valakivel vagy neki is szüksége volt egy kis laza beszélgetésre vagy az autóm felé nézve észrevette fáradtságom és az emberi kapcsolatok, szívélyes megszólítások során szerzett tapasztalatai alapján – velem jót téve – kibillentett a meleg okozta szellemi tétlenségből? Nem tudom, de azt igen, hogy mind a mai napig örömmel gondolok rá. Egészen biztos vagyok abban, hogy jókat sztorizva sokan tudnának hasonló élményeket felidézni. Arra azonban gondolunk-e, hogy a testi, lelki, szellemi feltöltődést célzó táborokban, tanév közben, nehéz élethelyzetekben vagy a gyermekek/ifjak számára is váratlan szituációkban mi is tudatosan alkalmazzuk az alkalmasságot, örömteli megszólítást? Ezen kérdésfeltevésnek nem arra gondolok, hogy egy feladat, közös tevékenység érdekében kérjük a segítségüket, hanem arra, hogy egy látszólag mindennapi beszélgetést kezdeményezve megszólítjuk-e őket. Úgy, mint Don Bosco, aki az utcán céltalanul lődörgőket megszólítva elbeszélgetett velük családról, munkájukról, tevékenységükről és ezek végén hívta meg őket. Ma is ez a személyesség az alapja annak, hogy kialakuljon a kíváncsiság a másik és annak tevékenysége iránt. Ez az alapja annak, hogy meg tudjanak nyílni és mi is felismerjük a valós segítség módját, az ő szükségleteiket és a mi értékrendünkbe is beillő szabadidős elfoglaltság biztosítását. Sokuk aktivitásának alapja az általunk kezdeményezett megszólítás, illetve megszólítottaságunk értő meghallása. Ez lehet egy kapcsolatfelvétel, ismerkedés iránti igény, üres idő tartalmasabb eltöltésére tett kezdeményezés, kérdésre adott válasz, segítségkérés stb. Akár a megszólítás, akár a megszólítva lenni tartalmi elemeit nézzük, mindkettő közösen végzett tevékenység, amelyben átadjuk egymásnak a gondolatainkat, érzéseinket. Nekünk pedagógusoknak, szalézi munkatár-

saknak és a fiatal animátoroknak is szem előtt tartandó felelősségünk, hogy kedélyünkkel is befolyásoljuk a beszélgetés tartalmát, idejét és azt, hogy ifjú beszélgetőtársunk a továbbiakban is folytatni kívánja-e vagy attól – esetleg tőlünk – inkább menekülni, minket kerülni tervez. Minden gyermekben és fiatalban él a meghallgatás igénye. Ezért kell ügyelnünk arra, hogy a közlést ne szakítsuk félbe és valóban azt halljuk meg, amit ő kíván megosztani, és ne csak a saját „bölcességünkre” összpontosítsunk. Több munkatárs, pedagógus is elmondja magáról, hogy zavarba jön, ha megakad a beszélgetés. Ez előfordulhat főleg akkor, ha ismeretleneket szólítunk meg vagy ők szólítanak meg minket. Ilyenkor egy-egy, a témához is köthető könnyed kérdés, meghívás vagy a téma folytatását célzó megjegyzés is átsegíthet. Például: de érdekes, kíváncsi vagyok a folytatásra; az elmondottak biztos, hogy sok örömet (bánatot, tartalomtól függően) okozhattak; egy újabb téma kezdeményezése akár saját sztorival, akár kérdésfeltevéssel, de minden esetben azt éreztetve a megszólítottal, hogy kíváncsi vagyok rá, örülök neki. Don Bosco is azt tanította, hogy „Cselekedj úgy, hogy akivel csak beszélsz, a barátoddá váljon”. (Martelli, Loots és mtsai, 2014. 128.)

Torinótól 30 km-re egy vasútállomáson várakozott Don Bosco, amikor a közelben játszó fiúhangokra lesz figyelmes. A társait túlkiabálva kiemelkedik egy irányító hang, akire kíváncsi lesz. Odamegy a fiúhoz, akik a vezető kivételével mind elszaladnak.

„ – Hát maga kicsoda, hogy beleavatkozik a játékunkba?

– Én egy barátod vagyok – válaszolja Don Bosco –, és szeretnék veled és társaiddal játszani. És te ki vagy?

– Magone Mihály vagyok, a játék vezére.” (Russo,2006.,33.)

Időközben visszatérve társai köréjük gyűltek és hallgatták párbeszédjüket. Don Bosco továbbkérdezve a fiút életkoráról, iskoláiról, szabadidő eltöltéséről, szüleiéről, családi és anyagi nehézségeikből fakadó bizonytalan jövőjéről, felismerte, „...hogy ha az az elevenesség és vállalkozó szellemű természet gondolva lenne, a fiú szép eredményeket érhetne el.” (Russo,2006.,33.) Egy a fiú sorsát érintő kérdés arról, hogy szeretne-e változtatni és valamilyen szakmát tanulni, az arra adott válasz, majd a vonat indulása miatti gyors búcsú közben adott érme az alapja lelki kapcsolatuknak.

Ha őt szólították meg, azt mindig barátságosan, nyílt, érdeklődő tekintettel és mosollyal fogadta. Így a kérdéseire adott válaszok is őszinték voltak, s a Don Bosco általi befogadásukat meg a csibészek is izgatott örömmel vágyva várták.

Felhasznált irodalom:

Martelli A., Loots C. és munkatársai (2014): Szalézi Ifjúsági pasztoráció. Referenciakeret. Szalézi Ifjúságpasztorációs Dikasztérium
Claudio Russo (2006): Don Bosco találkozása a fiúkkal. A szalézi nevelés titka. Don Bosco Kiadó, Budapest

Hivatáspasztoráció
Bálint Tamás

Egy kis Mennysország

28. Szalézi Ministránstábor Péliföldszentkereszten

Évről évre visszatérünk Péliföldszentkeresztre. Hazajövünk. Július második hetében ministráns fiúk hadai töltik meg a szalézi ifjúsági házat az ország minden szegletéből. Különös élmény ez. Már a megérkezés is. Valahogyan nem vagyunk idegenek, és nem csak azért, mert aki egyszer belekóstolt a ministránstábor légkörébe, az újra és újra meg akarja ízlelni, hanem akit most látunk először, ő sem idegen számunkra. Ahogyan elkezdődnek a csoportbeszélgetések, közös programok, szinte egyből úgy érezzük, hogy jól ismerjük egymást, mintha testvérek lennénk. Azok is vagyunk: összeköt minket a szolgálat. Hogy milyen különleges kötelék ez, azt igen nehéz elmagyarázni annak, aki nem élte át a ministrálást. Idő kell az embernek, hogy felnőve megértse: a szentmise valóban forrása és csúcspontja az életünknek. Mi ministránsok – ha nem is mindig tudatosan – ezt a nagy tapasztalatot szolgálatról szolgálatra megéljük. Nekünk, akiknek megadatik, hogy az oltár megtartó erőterében lehessünk, a ministrálás egyfajta, az egész életet átható alaptapasztalattá válik. A liturgia szent dolog. Szent, azaz más, mint a világi. Más, mert az Istenhez tartozik. Ugyanígy a keresztény ember útja, az életszentség útja. Más, mint a világi, mert Istenhez tartozik. Sok-sok éves ministrálás után döbbenünk rá arra, hogy életünknek minden pillanata egyfajta liturgia. Meg kell hogy legyen a méltósága, a szépsége. Jellé kell válnia a világ előtt, olyan jellé, amely Istenhez vezet. Mi, akik régóta ministrálunk, szaléziak és világiak, évről évre fontosnak gondoljuk megszervezni ezt a tábor, és ezt a nagy misztériumot egyre mélyebben és mélyebben megnyitni a fiatalok előtt.

A Szent Hagományba beavatni nagy

felelősség: nem csak tudásátadás, hanem bevezetés egyfajta érzékenységre, hiszen a liturgiát nem csak ismerni kell, nem csak tudni kell, hogy mikor mivel mi történik és miért, hanem az is fontos, hogy az érzelmeink megnyíljanak a hagyomány szellemiségére, hogy valóban jelen tudjunk lenni a Szent Cselekményben és így az életünk is szent cselekmény legyen, a fogmosást és a rendrakást is beleértve.

Ezzel a lelkiütemmel kezdtük el idén is a szalézi ministránstábort, ahol szent magyar férfiakra elnevezett csapatok indultak neki a kihívásokkal teli hat napnak, hiszen idén egy nappal hosszabb tábor tartottunk, mint a megelőző években. Miután a csapatok tagjai megismerték egymást és felfedezték a csapat nevét adó szentek életének példáját, mindannyiunkkal megoszthattuk ezeket a tapasztalatokat. „Legyetek imádkozó emberek...” – visszhangzottak bennünk az esti „jőéjszákát” szavai.

Az első teljes napon egyből bele is vágunk a tanulásba: lendültek a füstölők, árgus szemekkel figyeltük az ostya lehulló morzsáit, majd akadályversenyben jártuk körül a környező dombokat. Meghallgattuk egy egykori ministránstábor résztvevőjének történeteit és este nagy, közös lelkiismeretvizsgálattal és gyónással igyekeztünk minél közelebb engedni magunkhoz az Úr Jézust.

Harmadnapon Bajótra zarándokoltunk, ahol az ősi templomban hallgattuk a szentmisét. Hazatérve a határon túli magyarok estjén csodálkozhattunk rá nemzetünk összetartozásának erejére: néptáncot járva, kolbászt és szalonnát vacsorázva ünnepeltük, hogy a Mennyei Atya magyarnak teremtett minket.

Csütörtökön a nemzetünk határain is átívelő keresztény egység és szolidaritás

csodájába vezetett be minket Azbej Trisztan, aki a táborba látogatva mesélt az üldözött keresztények megsegítéséért vállalt küldetésében szerzett élményeiről és tapasztalatairól. Mint minden nyáron, így idén is ellenőriztük a szomszédos tó vízminőségét: az aszály sújtotta tó alacsony vízszintje és süppedős iszapja senkinek sem szegte kedvét. Idén első alkalommal a 10–15 éves korosztályban külön rendezésre került a „Ministráns, aki tetszik nekünk” vetélkedője, ahol kiderült, hogy nemcsak a korban előrébb járó ministránsok ismerik jól a szakma csínját-bínját. Este az itáliai novíciátusból hazatért szalézi testvérek tartottak olasz estet, pizza és tiramisú mellett. Ahogy leszállt az éj, fellobbant a táborúz lángja és megannyi csillogó szem nézte álmélkodva az égre szökő szikrákat, nagyokat kacagva a mókás játékokon.

Pénteken a táborunk Szalézi Szent Ferencről vett jelmondatát jártuk körül, hogy szolgálatunk lelkiisége valóban szeretetből és ne kényszerből történjen. Majd miután a ministrálás újabb szakmai műhelyitkai tanulhatta meg minden csapat, a „Ministráns, aki tetszik nekünk” idősebb korosztályában is kihirdettük a győztest. Az esti közös szentségimádás után éjszaka csapatonként látogattuk meg az Oltári-szentséget.

Az utolsó napon nehéz szívvel összehajoltunk és átvonultunk Nyergesújfalura, ahol mindnyájan együtt ministráltunk Sivadó Balázs testvér fogadalom újításán. Nehéz volt hazamenni. Mind úgy éreztük – minden fáradtságunk ellenére –, hogy úgy lenne rendjén, ha még maradhatnánk. Visszavágyunk, mert ez a hét évről évre előíze valami csodálatosnak: ez egy másik világ. Egy kis Mennysország.

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Encanto kazincbarcikai módra

KAZINCBARCIKA

Szalézi Nyári Tábor – Kazincbarcikán is számos programon keresztül igyekeztek a szaléziak a gyermekek, fiatalok életébe egy kis vidámságot, családiasságot, szeretetet és jóságot közvetíteni. Ezek egyike volt a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban szervezett Szalézi Nyári Tábor is június 27. és július 8. között. Csodálatos volt látni, hogy néhányan mennyire szívükön viselik ezt a tábort, felnőttek és fiatalok idét, energiát nem sajnálva óriási erőfeszítéseket tettek, hogy így másokat boldogabbá tegyenek. Ők, szerényen, a mindennapok hősei. Szeretet nincs áldozat nélkül és én nagyon sok szeretetet tapasztaltam itt. Öröm látni a gyermekek arcán a boldogságot, vagy a menekült ukrán gyerekek hálás tekintetét, hogy itt befogadást, családiasságot tapasztaltak.

Az idei évben az „Encanto” mesét használtuk fel színdarabként, mint kerettörténetet, melyben fontos üzenetként a család is kiemelt figyelmet kapott a maga sebezhetőségével és küzdelmeivel. Egy gyertya lángja jelenik meg a mesében fontos szimbólumként. Az élet sokszor viharos, de mi is kaptunk egy lángot a Jóistentől, amely világosságot ad életünk útján és szívünket melegséggel tölti el. Nekünk ezzel dolgunk van. Reményik Sándor szavait idézve: „Egy lángot adok, ápolod, add tovább és gondozd híven.”

Sivadó Balázs SDB

Szalézi Kft.

Németországi látogatás – Bada Ferenc, a kazincbarcikai szalézi fiatalok közösségének tagja júliusban Lukács Lászlóval, a Szalézi Ágazati Képzőközpont ügyveze-

tőjével Németországban, a müncheni Salesianumban és az Aschau am Inn városban levő bentlakásos szakképző intézményben tett látogatást.

Az intézményben foglalkoznak óvodásoktól a felnőttképzésig minden korosztállyal, az építőipar számára famegmunkálás, villanszerelés, CNC géplakatos és szociális szakmairányú oktatással. A szakképzési tevékenységet szellemi és testi fogyatékos diákoknak nyújtják.

A látogatás során megtekintettük az oktatási intézmény műhelysarnokait, képzési helyszíneit, a településen található Don Bosco Supermarketet, illetve értékes tapasztalatokat osztottunk meg Gregor Schützendorf úrral, a Salesianum kollégium igazgatójával.

A Dachau Koncentrációs Tábor Múzeumban is látogatást tettünk.

Feri a Kazincbarcikán eltöltött hét év alatt hegesztő szakmát tanult, érettségizett és jogosítványt szerzett a szalézi közösség segítségével. Az ukrainai menekültek támogatásában sikeresen közreműködött, fuvarozott, bevásárolt, költöztetett, ha

Németországi látogatás

Kazincbarcikai Szalézi Nyári Tábor résztvevői

kellett. Az idei év fordulópontot jelentett számára, mivel a szakmai és tanulmányi életútjának fejlesztésével is elkezdett foglalkozni, mégpedig oly módon, hogy a Szalézi Kft.-ben a fiatal munkavállalók integrációjában, céljaik kijelölésében és utókövetésében is jelentős feladatot vállalt, melynek során saját tapasztalatait, érzelmi vívódásait is megosztja az újonnan belépőkkel.

A háromnapos németországi látogatás során Feri motivációt merített az idegen nyelvek elsajátítására, ami egy soron következő cél számára.

A lelki feltöltődést a „Maria, Hilfe der Christenkirche” templomban imával zártuk. Ezúton is köszönjük Nádudvari Géza testvér segítségét!

Lukács László

Don Bosco Barcika Tanoda

Nyári táboraink – Immár negyedik éve tesszük tartalmassá a barcikai tanodás gyerekek nyári szünetét. Az idén is hagyományosan négy táborban vehettek részt: három napközis tábort és egy ottalvós tábort szerveztünk.

Az első napközis tábor június 27-én kezdődött. Ennek témája a *Művészet és természet* volt. Nagy örömeinkre ebbe a táborba bekapcsolódtak a SZÁMALK-os fotós diákok és tanáraik is, akik a fotózás rejtelmeibe vezették be az érdeklődő gyerekeket. Együtt kirándultunk a közeli Lázbercre, ahol megismerkedtünk a víz-tisztítás folyamatával.

Második táborunk a zene köré szerveződött *A zene varázslatos ereje* címmel. Július 18-tól négy napon át csoportbontásban zenéltünk, táncoltunk, szereztünk ismereteket a klasszikus-, nép- és modern zenéről, táncról. A tábor egyik napján ismét vendégül láttuk a Kincsem Napközi lakóit, akiket a tanodás fiatalok tanítottak keringőzni, csárdásolni, illetve ők is kipróbálhatták a hangszereket. A program végén bazarjátékot szerveztünk. Önkéntesként segítette munkánkat egy sokoldalú fiatalember, Márk, aki Kaliforniában nőtt fel és jelenleg Magyarországon tanul a Kodály Intézetben. Ő gitározni tanította a gyerekeket, de zenei projektünk tanárai is részt vettek ebben a táborban: előkerült a furulya, a dob és a hegedű is. Egyik programunk az volt, hogy a zenetanárok elkezdtek zenélni, a gyerekek pedig lefestették azt, ami éppen eszükbe jutott a hallott zenéről. Érdekes és értékes alkotások születtek.

A kazincbarcikai Don Bosco Barcika Tanoda badacsonyi tábora

Ottalvós táborunk helyszíne Badacsonylábdihegy volt. Augusztus 8-án indultunk és öt napot töltöttünk a Balatonon. Itt középpontban a környék megismerése, felfedezése állt, illetve a kikapcsolódás, a fürdőzés. Megmásztuk a badacsonyi hegyeket, megnéztük a szigligeti várat, gyönyörködtünk a csodálatos panorámában. Áthajóztunk Fonyódra, ami nagyon tetszett a gyerekeknek. A közeli kápolnában kétszer vettünk részt misén, amit Robert atya tartott. Minden nap fürdőztünk, kézműveskedtünk, pingpongoztunk, és természetesen a napot minden este imádsággal zártuk. Önkéntes segítőnk volt Pozvai Szilvia, aki szalézi munkatársnak készül és Zala megyéből jött el hozzánk. Meglepetés vendégünk Andrásfalvy János tartományfőnök atya volt, aki csütörtökön látogatott meg minket.

Negyedik táborunk augusztus 22-én kezdődik majd, aminek témája: *Legfontosabb feladataink*, már hangolódunk az iskolakezdésre. Nyárzáró táborunk utolsó

napján családi napot tartunk, ahol a szülők, nagyszülők, testvérek megnézhetik a gyerekek nyári élményeit, részt vehetnek egy koncerten, illetve a program végén töltött káposztával kínáljuk majd őket.

Molnár Mariann

ÓBUDA

Az első LÉPÉS – szalézi ifjúsági zarándoklat – Pünkösdhétfőn Óbudán harmincan közösen megtettük az első LÉPÉS-t, vagyis hagyományteremtő szándékkal idén először ifjúsági zarándoklatra indultunk. A 14 kilométeres táv alatt volt lehetőségünk egyedül elmélni, másokkal megosztani a gondolatainkat, énekelni, tanúságtételeket hallgatni és másokért imádkozni – mindezt pünkösdi szellemében. Zarándoklatunk első szakaszában azon gondolkodtunk, hogy ahogyan az apostolok is bezárkóztak, mi milyen ajtókat tartunk zárva Jézus előtt, és mik azok a félelmeink, amelyek kö-

Óbuda — Az első LÉPÉS zarándoklat résztvevői

Óbudai Nyári Napközi Oratórium első hetének résztvevői

Óbudai Tücsök tábor

akikért kifejezetten hálás vagyok Istennek, hogy itt voltak, és jól érezhették magukat egész héten. Köszönjük Óbuda-Békásmegyer Önkormányzatának, hogy anyagi támogatásukkal elősegítették táboroztatásukat!

A hét témája az *Oroszlánkirály* című mese köré épült, a gyerekek jelenetek segítségével vonhattak le tanulságokat, tanulhattak a szereplőktől, mint például, hogyan álljanak ellen a kísértéseknek, figyeljenek oda egymásra, vagy éppen miért fontos betartani a szabályokat. A tábori himnusz fő mondanivalója az volt, hogy a szeretet nem csak egy érzés, hanem felelősség is, ezt a hét végére már mindenki hangosan harsogta.

A nevelés mellett természetesen cél volt a szórakozás, ehhez mindennap különféle programok segítettek hozzá a közösséget. Voltak közös nagyjátékok, melyeket a gyerekek csoportvezetőikkel együtt játszhattak, kirándulás a Virágos-nyeregbe, ahol egy óriási társassal készültek a szerevezők, sportnap, amelyen versenyszellemből nem volt hiány, és strandolás, hogy a nagy melegben csobbanjunk egyet. Tehát csupa élmény volt a hét!

Személy szerint nekem nagyon sokat adott, hogy együtt tölthettem ezt a hetet a gyerekekkel és segítőtársaimmal. Úgy gondolom, hogy nagyszerű kezdése volt ez a nyárnak, és szerencsére majd a zárásra is lesz lehetőség, mivel augusztus 22–26. között megrendezésre kerül a második turnus, amelyre várunk minden jelentkezőt sok szeretettel. Én biztosan ott leszek!

Czupor Attila

zénk állnak. Ezeket volt lehetőségünk megosztani egymással párokban, majd kiscsoportokban is, megélve, hogy valóban egymás terhére hordozzuk. Egy nagyon inspiráló és hiteles tanúságtételt hallgatva elgondolkozhattunk azon, hogy mit tehetünk a félelmeink leküzdése érdekében, és hogyan tudjuk meghallani, hogy Isten merre hív bennünket. A tavaszi második felében a mi bezártságunkba is eljött a Szentlélek: az első pünködsi események felolvasása után részletesebben hallhattunk a Szentlélek hét ajándékáról. Egyéni elmélkedés során gondolkozhattunk azon, vajon a Szentlélek melyik ajándékát kérnénk leginkább most az életünkbe – bár a választás természetesen nem volt könnyű, rosszul szerencsére nem lehetett döntenünk. A második tanúságtételben a Szentlélek működéséről és mindennapi jelenlétéről volt szó. Ennek nyomán kiscsoportokban beszélhettünk arról, ki hogyan éli meg a Gondviselés és a Szentlélek apró csodáit a hétköznapok

során. Az útvonal utolsó állomásaként egy gyönyörű kilátóhelyen álltunk meg, ahol a várost szemlélve azért imádkoztunk, hogy ne csak a mi szívünkben legyen pünkösd, hanem valamilyen módon mindenki megtapasztalhatta Isten gondoskodását. A napot szentségimádással zártuk az óbudai szaléziaknál, hálát adva és elmélyítve az út során kapott kegyelmeket.

Márialigeti Flóra

Nyári oratórium – első hét – Sikeresen zajlott az idei nyári tábor Óbudán június 20–24. között, melynek immáron az új oratórium épület adhatott helyet. Nagy öröm, hogy a közel 200 gyermek meg is töltötte életkedvvel és vidámsággal a komplexumot, emellett külön boldogság, hogy 80 segítőtárs idejét és képességeit nem sajnálva – próbálta nap mint nap szebbé varázsolni a gyerekek időtöltését. A tábori résztvevők között voltak több kerületi rászoruló gyermekek is,

Ismét Tücsök tábor! – A nyári oratórium utáni héten töretlen lelkesedéssel vágtunk bele az idei Tücsök táborba, melynek eredeti célja az volt, hogy a környékbeli rászoruló (főleg anyaotthonos) gyerekeknek egy élményekben gazdag hetet adjunk a nyáron. Azóta a közösség kibővült a kápolnaközösségbe járó gyerekekkel, de a tábor erősségének megmaradt a személyes figyelem nagyobb lehetősége.

Az oratórium idei témája az *Oroszlánkirály*, így mi is ehhez kapcsolódtunk a keretmesében. A gyerekek hamar birtokba vették a pályákat és az új épületet, zajlott a foci, a csocsó, vagy éppen az Uno az aulában. Dél előtt különböző műhelyek közül választhattak, délután pedig csapatversenyben szerezhettek „tücsöket”, amelyek gyűjtögetése egész héten fontos szerepet kapott. Kedden bevettük a Hármashatár-hegyet, ahol Rafiki sámántársai adtak nekünk feladatokat. A játékot egy emlékezetes közös banszolásal koronáztuk meg a kilátóban. Szerdán a bajnokságé volt a főszerep, délután pedig nagy vizesjáték volt napirenden. A csütörtöki nap a strandolásról szólt, a Római Strandfürdő medencéi, csúszdái, forgója megunhatatlanok. A tábor utolsó napját misével indítottuk, voltak műhelyek, diavetítés és közös fagyizás is, de a csúcspontot a „tücsöktorta” elkészítése jelentette csoportonként. Végül az elmaradhatatlan közös banszokkal és a tücsöktorták felvágásával zártuk az estét és a tábort.

Guczogi Annamari

Tiszafüredi Don Bosco Ifjúsági Tábor – Minden alkalommal, amikor írok erről a táborról, eltűnődöm, hogy elszaladt ismét egy év, és megannyi nagy hírű szalézi rendezvény között kis táborunk is megrendezésre került. Azaz nem is olyan kicsi! Idén összesen százan

A Péter-Pál iskola káptalanfüredi nyári tábora

vettünk részt benne. Korosztályt tekintve leginkább a 14–18 év közöttiek voltak többségben, de fiatalabbak is jöttek, jónéhány segítővel, valamint három szalézival. Indulásunk – rendhagyó módon – most a Keleti pályaudvarról történt, a Tisza-tó expressz külön kocsjában, amit a mindenkori fő szponzorunk, dr. Wildner Domonkos szervezett, és Szabó Attilával együtt további számos programot intéztek számunkra. Ilyen volt pl. a lovaskocsis „körutazás”, csónakázás. De ellátogatott hozzánk Czinkóczi Tamás, a Szuverén Jeruzsálemi Templomos Lovagrend Magyarországi Nagypriorátusának vezetője is.

Táborunk témája a lovagi kor volt, aminek utóhatásait igyekeztünk Szalézi Szent Ferenc személyével is összekötni, aki halálának idén van a 400. évfordulója. Ebben az évben nélkülöznünk kellett a tábortüzet, valamint a jó hangulatú grillezést, de a strand, a közös játékok, éneklések elfeledtették velünk ezt a kis „megszorítást”. Külön élmények voltak a „jójéjszakátok”, a közös szentmisék és az éjjeli rózsafüzérek.

Egy szívmengető pillanatot is szeretnék külön kiemelni. Egy alkalommal belga táncot jártunk az elképzelt tábortüzünk mellett. Nagy porfelhő kísért bennünket, és mivel sokan voltunk, négyszer is kellett játszani a zenét, hogy körbe érjen

a koreográfia. Az utolsó körnél két felnőtt is beállt közénk, mert meglepődtek, hogy itt, Tiszafüreden ilyen táncot is járnak a fiatalok. Kiderült, hogy egy belga család csatlakozott akkor hozzánk! ☺ Kedves történet, és számtalan más örömteli emlékekkel reméljük, hogy joggal várhatjuk a folytatást!

P. Márkus Zoltán SDB

Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és Óvoda

Káptalanfüredi tábor – Mint minden év végén, iskolánk hagyományaihoz híven most is megrendeztük a hatnapos káptalanfüredi nyári táborunkat. Ezt minden évben egy kerettörténetre fűzzük fel: idén az ókori görögökre esett a választásunk. A tábor során öt csapatban vetélkedtek a különböző korú gyerekek, élükön egy-egy nyolcadik osztályos vezetővel. Nagyon jó közösségformáló időszak ez, szociálisan érzékenyít alsósokat, felsősöket egyaránt. A nagyok segítik a kicsiket, és olykor megkönnyítik a pedagógusok munkáját is.

A tábor során különböző vetélkedőkkel, sportjátékokkal, kézműves foglalkozásokkal elkalauzoltuk őket a görög isteneknek át az olimpiai játékokig, kipróbálhatták a diszkoszvetést, gerelyhajítást, és bár olimpiai szám sohasem volt, még a szaléziak kisbuszát is elhúzhatták.

Kirándultunk Alsóörsre, ahol megnéztük a felújított amfiteátrumot, ami helyén eredetileg vöröskő-bányászatra használt kőfejtő volt. Természetesen batikoltunk is, ami elmaradhatatlan része a tábornak. Idén Biet Pál atya és Márkus Zoltán atya is velünk tartott, így a szokásos nyitó- és zárómise mellett minden nap volt mise, és reggeli-, esti közös ima.

A tábor első napján minden csapat húzott egy történetet, és egész héten át készülhettek annak feldolgozására (színdarabbal, jelmezekkel és különböző kellé-

Tiszafüredi Ifjúsági Tábor

kekkel). A szokásos csütörtöki tábortűzre meghívtuk Tóth Domonkos testvért és néhány animátort is, és a csapatok ekkor adták elő műsorukat, majd a záróestét közös gitáros énekléssel zártuk.

Nagyon jól éreztük magunkat, és már ki is találtuk a következő év témáját!

Pékné Ország Ildikó

ÚJBUDA

META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium

Kirándulás Péliföldszentkeresztre – 2022. június 15-én, a tanév utolsó napján a META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium négy osztálya – fitness-wellness instruktorkok, gyógypedagógiai asszisztensek, kereskedők és pénzügy-számviteli ügyintézők – iskolánk fenntartójának, a szalézi rendnek az első magyarországi központjába a „szalézi bölcsőbe” látogatott. A programra két busszal érkeztek a tanulók és az őket kísérő tanárok. A helyszínen három csoportot alakítottak. A csoportok egymás után tekintették meg az egyes helyszíneket, a Gerecse Natúrpark Látogatóközpontot, a szekér- és hintókiállítást, a templomot és a Szentkutat.

A Gerecse Natúrpark Látogatóközpontban a csoportok Kahoot játékkal mérhették fel, hogy mennyit tudnak a szalézi rendről, a helyszínről, annak környezetéről, a környezetvédelemről és a fenntarthatóságról. A legjobb tanulót, tanulócsoporthoz az egyes csoportokban finomsággal jutalmazták. A játék után egy rövidfilmből megismerhették a diákok a látogatóközpontot, amely a környezetvédelemre helyezi a hangsúlyt. Az elgondolkodtató és rendkívül szemléletes rövidfilm után a csoportok az interaktív kiállításon játékos formában megismerhették a természetvédelmi terület élővilágát, földrajzi helyzetét. Élményekkel gazdagodtak, elgondolkodtató jövőképpel szembesültek a látogatók.

A szekér- és hintókiállításon a diákok olyan eszközöket, felszereléseket, kocsikat, szekereket és hintókat láthattak, amikkel eddig vélhetően sosem találkoztak. A kiállítás után megnézhették az istállóban, a szabadban legelésző és pihenő lovakat, ami sokak számára hatalmas élmény volt.

Harmadik programként a szalézi lelkiség megismerése várt a csoportokra. A diákok megtekinthették a rend Péliföldszentkeresztre érkezésének századik évfordulójára állított emlékkövet a temp-

A SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium egy Szalézi Szent Ferenc ikont ajándékozott a rendfőnöknek

Metások Péliföldszentkereszten

lomhoz vezető úton. Ezt követően meglátogatták a templomot, megismerték annak történetét.

A templomot elhagyva, egy tanösvényen végigsétálva a tanulók eljutottak a forráshoz, ahol jó időben miséket is tartanak. A tartalmas program zárásaként finom ebéddel zárták a napot.

A fiatalok és tanárai számára egyaránt élmény volt megismerni azon értékeket, amelyeket a szalézi rend képvisel: az egyszerűség, az alkotókedv, a jókedv, az evangéliumi merészség, a mély lelki élet és az ebből fakadó öröm miként alakítja mindennapjaikat.

Orosz Beáta és Varga Gabriella

SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium

Sikeres és eredményes tanévet zárhattunk a SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnáziumban, hiszen több mint 250 diákunknak tudtunk szakmai vagy

képesítő bizonyítványt kiállítani és lehetőséget adni arra, hogy piacképes tudással és gyakorlattal helyezkedhessenek el a munkaerőpiacon. A tanév vége más jellegű feltöltődést is tartogatott: Boldog Sándor István, vértanú szalézi testvér ereklyéjének ünnepélyes elhelyezése alkalmából június 4-én az újpesti Clarisseumban a szentmise előtt iskolánk Szalézi Szent Ferenc ikont ajándékozott a rendfőnök atyának. Az ikon Simon Edit másodéves festő szakos diákunk alkotása, amely Szabó Andrea Cecília tanárnő szakmai irányításával készült.

Másik izgalmas év végi eseményünk a *Kreatív árnyékok* projekt záró kiállítása volt. A rendezvény keretében a grafikus, dekoratív, mozgókép- és animációkészítő tanulók szakmai eredményét bemutató kiállítás mellett a divattervező tanulók is készültek egy újabb kollekcióval. A divatbemutatót követően a Bolyki Soul & Gospel Kórus bővülte el a jelenlevőket.

A nyár a pihenés és újratöltődés időszaka, azonban ez korántsem azt jelenti, hogy a nyári hónapokra megáll nálunk az élet, hiszen ez az az időszak, amelyet a szakmai gyakorlat és alkotótáborok fémjelznek. Idén a szakmai gyakorlat központi helyszíne Péliföldszentkereszt volt, amely nagyon jól sikerült és eredményesen zárult. Az iskolai szervezés mellett azonban a szakmai gyakorlat más helyszíneken is megvalósult: voltak, akik a horvátországi Prvić mesés szigetén, mások pedig Cserkúton alkothattak. Kiemelten fontos feladatunk a következő tanévre történő beiskolázás, így örömmel

és szeretettel vártuk az új tanulókat nyílt napjainkon, amikor is igyekeztünk a lehető legszélesebb tájékoztatást adni számukra. Szerencsére érdeklődőből nem volt hiány. Reméljük, szeptemberben új tanulóinkként köszönhetjük őket!

Révész Angéla

NYERGESÚJFALU

Oratórium

„Láss túl a FELszínen!” – Idén tizenhatodik alkalommal rendeztük meg a szalézi nyári oratóriumot Nyergesújfalun. A kéthetes tábor témája a *Fel!* című rajzfilmre épült. A mottókat („Láss túl a FELszínen!”) az animációban fejtettük ki, ahol a gyerekek végigkövethették, hogyan lesz egy felszínes ismeretségből igazi barátság. A témát a csoportperceken is volt lehetőség elmélyíteni. A gyerekekkel együtt mi, animátorok is tanulhattunk az emberi kapcsolatokról, barátságosságról, hallottunk a szeretetnyelvekről, és közben természetesen nagyon jól éreztük magunkat! A nyári oratórium idén is hatalmas élmény volt! Változatos programokkal készültünk: izgalmas nagyjátékokkal és műhelyekkel. Ezek keretében volt lehetőség sportolni, kézműveskedni, kipróbálni, hogyan sportol egy sérült gyerek, bepillantást nyerni a katonák életébe, filmet nézni, szerepjátékokban részt venni, megismerkedni a cserkészekkel. Ezek mellett pedig külső helyszínekre is mentünk, volt, mikor Péliföldszentkeresztet, volt, mikor a tatabányai Gyémánt Fürdőt látogattuk meg. Kisanimátorokat és animátorokat is avattunk ezen a két héten, így csapatunk tovább bővíülhetett. Ezen kívül a hozzánk érkező vándoranimátorok is hozzájárultak a jó hangulat megteremtéséhez. A hét végére a gyerekek is igazi csapattá kovácsolódtak össze. Jó volt látni, hogy mennyire ragaszkodnak egymáshoz és hozzánk, nehezünkre esett a búcsú az oratóriumtól. De látjuk még egymást az évközi oratóriumokon és a játéknapokon!

Szmodis Borbála

Szent Mihály Plébánia

A nyergesújfalui és bajóti hittanosok tábora – „Az én örömöm legyen bennetek!” (Jn15,11) – ezt a szentírási helyet választottuk idei hittanos táborunk mottójaként, melyet a nyergesi és a bajóti plébánia hittanosainak szerveztünk meg két korosztályban. Az 1–4. osztályosokat egy háromnapos táborba hívtuk a nyergesújfalui plébánia udvarára napközis jelleggel, majd rögtön ennek a befejeztével a 4–9. osztályosokkal Bodajkra indultunk táborozni. A napjainkat egy taizé-i ének fog-

lalta keretbe: „Jézus ÉLETEM, ERŐM, BÉKÉM, TÁRSAM, ÖRÖMÖM. Három szentírási szakaszon keresztül közelítettük meg ezt napközis táborunkban. A Tibériás tavi halfogás a Jézussal való találkozás által megújult ÉLETTEL, ERŐVEL, BÉKÉVEL tölti el az apostolokat. A szentmisében, majd a nyergesi tavaknál töltött játékos délutánon mindezt megéltük. Másnap Jézus TÁRSKÉNT állt mellettünk. Az emmauszi tanítványok vezettek bennünket az úton, mint útítársak: az esztergomi Bazilikában és Kesztergom Parkban. Az ÖRÖM napján a kánai menyegzőre készültünk, délelőtt ünnepi ruházatot készítve, délután a lakoma összeállításával. A csoportonkénti hála-rajzban felidéztek a három nap élményeit, kincseit, majd felöltöttük ünnepi ruhánkat és a megterített svédasztalról fogyasztottuk el az ünnepi lakomát.

A nagyok táborában bibliai személyek vezették napjainkat, hogy Jézust fedezhessük fel tábori énekünk gondolataiban.

Nyitó szentmisénket a bodajki Segítő Mária kegyhelyen tartottuk, kérve Mária közbenjárását, aki az első nap gondolatát: „Jézus életem”, a legszorosabban megvalósította. A kegyhely megismerése után apró és közeli templomrészletek fotóiból fedeztük fel a templom részeit. Nyitó napunkat egy fergeteges „táborfény” zárta.

Jézus ERŐM napi gondolatát az ószövetségi Dávid személyére építettük fel. A Gaja-patak völgyének felfedezése közben éltük meg a bennünk rejlő erőket. Az estét csendesebben töltöttük: a templom udvarán előkészített imaösvényen a Szentlélek gyümölcseit „szüreteltük” saját életünk hátizsákjába. Erőnk meg ezután is teljében volt, hiszen a fakultatívként meghirdetett csillagnézésnek szinte mindenki részesévé vált. A BÉKE érenye Ábrahám története alapján nyílt ki előttünk. A bibliodráma

Nyergesi táborozók az esztergomi Kesztergom Parkban

A 16. Nyergesújfalui Nyári Napközi Oratórium résztvevői

A 29. Balassagyarmati Nyári Napközi Oratóriumon több mint 200 lelkes, vidám gyermek vett részt

élményén keresztül részesévé válhattunk a korabeli eseményeknek. Az esti naplementében a város fölé magasodó Kálvárián jártunk keresztül. A szombati esőnapon az apostolokat követjük, mint Jézus TÁRSait. Kézműves foglalkozásban és a filmnézésben bontottuk ki a társ értékének kincseit. Az este Ki mit tud?-dal zárult. Vasárnap, az ÖRÖM napján az emmauszi tanítványok segítettek felfedezni, hogy mi az, ami az otthoni hétköznapiakban is az öröm forrása lehet. Az egyik ilyen a hálás szív. Hálarajzunk a hét örömeit ábrázolta, amit a záró szentmisében is megköszöntünk, és ezzel a lelkülettel indultunk haza otthonainkba, hogy Jézus ezután is életünk, erőnk, békénk, társunk, örömünk legyen.

Bakonyi Loretta

BAJ

Második Nyári Oratórium – Az idén már második alkalommal rendeztük meg Bajon a nyári oratóriumot július 25–29. között, melynek a baji Integrált Közösségi és Szolgáltató Tér (IKSZT) szolgált helyszínül. A tavalyi évhez mérten nagyobb létszámmal, 24 animátorral és segítővel és 57 gyermekkel, akikkel együtt játszhattunk, beszélgethettünk, táncolhattunk.

Tavaly nyáron még kicsit félve, de idén már nagyobb bátorsággal vágtunk bele ebbe a kalandba. A célunk mindvégig az volt, hogy átadjuk a fiataloknak a szalézi lelkiséget, Jézus örömhírét és ők ezáltal továbbvigyék azt a többi embernek. A lelki tartalmak mellett, amik a közös imák, szentmisék, „jóéjszakátok” és „jóreggeltek” voltak, szerepet kapott a sok játék, a strand, a nevetések, a beszélgetések. Nagyon sokan segítettek és támogattak abban, hogy ez a tábor létre jöhessen. Az idén pedig már több segítőt is kisanimátorrá avathattunk a tábornyitó szentmise keretében, amit Derossi atya tartott.

Amikor annak idején Bosco atya meglátta a sok elveszett fiatait az utcán, felkarolta őket és foglalkozott velük. Így alakult meg az oratórium és lassan ez intézménnyé is vált a világban. Ezt a lelkiséget követve döntöttünk úgy 2021 nyarán, hogy létrehoz-

Nyári oratórium Bajon

zuk mi is ezt a közösséget, hirdetve Isten szeretetét és Don Bosco tevékenységét.

A tábor témája a szuperhősök voltak. Gondoltunk itt a nem mindennapi és a mindennapi szuperhősökre is. A napot „jóreggelttel” kezdtük és „jóéjszakával” fejeztük be. Ezt a szokást is a szalézi hagyományból vettük át. Ezek a részek mindig rejtettek magukban lelki tartalmat, amin a nap folyamán gondolkodhattak a fiatalok, beszélgethettek róla. Majd animációval folytatódott a reggel, ami egy kitalált történetet dolgozott fel az aktuális témáról. A gyerekek korcsoportonként a csoportpercek alkalmával vagy azon kívül erősíthették a kapcsolatot egymás között. Minden napnak megvolt a maga programja. Az egyik napot játékkal töltöttük, a másik nap strandolni mentünk vagy éppen a rossz idő miatt filmet néztünk. Az utolsó nap délelőttjét és egyben a tábor is szentmisével zártuk le, amit plébánosunk, Kovács Csaba Albert atya celebrált.

Számomra az oratórium mindig is egy családot jelentett, ahol egyenlők vagyunk mindannyian, és Bajon éppen ez valósult meg. A tábor alkalmával sok gyerek arcán észrevettem az őszinte mosolyt, ami nélkül az oratórium nem is lenne az, ami. Reméljük, hogy jövőre is lesz alkalmunk Isten segítségével azt a sok arcot megmosolyogtatni, hiszen Don Bosco is azt tanította nekünk: „Légy vidám és tedd a jót!”

Joó Viktória

BALASSAGYARMAT

A közelmúltban lett vége nyári táborunknak a balassagyarmati Szalézi Oratóriumban. Az immáron 29. alkalommal megrendezésre kerülő tábor idén is nagy érdeklődést váltott ki az egyházközségen belül, illetve azon túl.

Az előző évekhez hasonlóan idén is kéthetes volt a tábor. Az első héten (június 20–24.) közel 170, a második héten (június 27–július 1.) több mint 200 lelkes és vidám gyermek vett részt, akiket csoportokba osztottunk. A három színen belül (piros, kék, zöld) három korosztályt különböztettünk meg (nagy, közepes, kicsi). A közel 30 fős szervező stáb Don Bosco nevelési módszereit alkalmazva foglalkozott a gyermekekkel. A tábor ideji jelmondata: „A szeretet formál minket.”

A gyermekek minden nap láthattak 2-2 rövidke színdarabot Lilo és Stitch főszereplésével (a *Lilo és Stitch* című rajzfilmből) valamint más szereplőket, köztük Don Boscót, ezáltal könnyebben megérthették a tábor témáját.

Mindkét hét szerdáján a városi strandot látogattunk meg, csütörtökönként pedig szentmisén vettünk részt. A második hét szentmiséjén animátor avatásra is sor került, melynek keretében hat lelkes animátor tett ígéretet Don Bosco szellemiségében.

Idén minden napra különböző előadókat hívtunk, akik a saját hivatásukról mondtak néhány szót, illetve színes előadásokat

Nyári oratórium Sajókazán

tartottak a gyerekeknek. Délutánonként bajnokságokat szerveztünk, délelőttönként pedig csoportpercekben, illetve a korosztályokon belül különféle játékokon vehettek részt a táborozók.

A tábort egy galaesttel zártuk, amire mindenki nagy igyekezettel készült, ugyanis a csoportok egy-egy rövid színdarabot adtak elő. Az estre szeretettel vártuk az érdeklődő szülőket is. Az előadások után megrendezésre került egy szülő-gyermek vetélkedő, ahová a vállalkozó szellemű felnőttek gyermekükkel együtt szállhattak versenybe a földjéért, ami egy ingyenes hét a jövő évi táborba.

Úgy érzem, idén is nagyon jól sikerült a tábor, köszönhetően Istennek és a sok segítő kéznek!

Homor Benedek

SAJÓKAZA

Első FeTe Nyári Oratórium – Idén tartottuk meg először július 25–28. között, mindenki nagy boldogságára az Első Sajókazai Napközis Tábort, amit a FeTe program keretében sikerült megvalósítanunk.

A szervezés már idejekorán megkezdődött, minden szalézi tagintézménnyel jó előre egyeztetünk a lehetséges nyári tábor időpontjáról, hogy ne legyen ütközés a többi intézmény táborai-val. A Katolikus Karitászcsoport szervezésével nagyon jó kapcsolatot sikerült kialakítanunk az idők során, Begov Katika több alkalommal látogatott már el hozzánk Sajókazára, egy-egy programunk kapcsán. Táborunkat élelmiszerrel és édességgel is támogatta a szervezet, ezen kívül bőszéges ruhaadományt is kaptunk tőlük, amit a rászoruló családoknak osztunk majd ki.

Programjainkat igyekeztünk változatossá tenni, hogy minden korosztály megtalálja a neki megfelelő játékot. Négy napon keresztül naponta közel ötven 6–14 éves korú gyermek játszott velünk önfeledten. Természetesen az élelmiszerünkkel is gondoskodtunk: a reggelit sajátkezűleg készítettük, az ebédre a helyi asszonyok gondoskodtak (alapanyagot biztosítottuk számukra, a heti menütervet leegyeztettük). Reggeleinket áthatotta a szalézi lelkiség, egyszer sem hiányzott a napindító ima, hisz napjainkat hol Kirner Zoltán atya, hol Kukuczka Robert atya nyitotta. Hétfőn főként kézműves foglalkozásokat tartottunk, itt ki kell emelnem Fedorné Pirocska tanárnőt, a kazincbarcika Szalézi Szent Ferenc Gimnázium hittanárát, aki számtalan játékkal és ötlettel érkezett köreinkbe, nem először.

Kedden sorversenyekkel készültünk, szerdán az MMSZ mozgó játszóbuszát invitáltuk meg, csütörtökön az MMSZ Gyep-es (Gyerekesély program) kolléganői voltak segítségünkre.

Nagyon tartalmas négy napot tudhatunk magunk mögött!

A gyerekek lelkesedése végig töretlen volt, nem okozott nekik gondot a reggel fél 9-es találkozó, mindig izgatottan érkeztek, csupa mosollyal az arcukon, csillogó szemekkel. A tőlük kapott megszámlálhatatlan ölelés, a felénk irányuló szeretet mutatja, hogy a közösség egyre inkább befogadó velünk szemben.

Abari-Kovács Beáta

TORDAS

„Tegyetek mindent szeretetből, semmit sem kényszerből”

– Június utolsó két hetében, immáron negyedik alkalommal került megrendezésre a tordasi nyári oratórium, ahol idén közel 100 gyermektől volt hangos az iskolaudvar. Oratóriumunk mottója az idei szalézi strenna volt, amely az egész Szalézi Család 2022-es jelmondata: „Tegyetek mindent szeretetből, semmit kényszerből!” (Szalézi Szent Ferenc)

Az első héten a Don Bosco Nővérek alapítójának, Mazarello Szent Máriának az életét ismerhették meg a gyerekek színdarabokon és csoportbeszélgetéseken keresztül. Szerdán táborunk a martonvásári kastélyparkba látogatott, ahol megtörtént az új segítő beavatása és még egy nagy közös fagyizásra is volt alkalom. A tanításon és kiránduláson túl pedig minden nap játékokkal és vetélkedőkkel készültek az animátorok.

A tábor második hete teljesen a strennáról szólt. A reggeli jelenet főszereplője, Artúr lovag elhagyva apja várát az erdőben vándorolt és útja során a legkülönbözőbb emberekkel találkozott. Ezekben az emberekben csupán annyi volt közös, hogy mind megmutatták Artúrnek, hogy szeretettel többre megy, mintha az emberek elvárásainak vagy a szokások kényszereinek felel meg. A hét végére Artúrból bölcs és szeretett király lett, és az oratóriumzárón a gyerekek és szüleik előtt elmondta, kik és miket tanítottak neki, aminek köszönhetően lett ilyen jó király.

Tordasi animátorok és segítők

A második héten Esztergomba kirándultunk, ahol az ott élő ferences szerzetesek segítségével egy csoportos vetélkedő keretében ismertük meg az ősi város szépségeit és érdekességeit.

Minden pénteken eljött hozzánk Márkus Zoli atya és így volt alkalmunk gyónni és szentmisén is részt vehettünk. A második hét péntekjén a misén ígéretet tettek az új animátorok és három kisanimátorral is gazdagodott az oratórium.

A kétheti táborozás összekovácsolta a csapatot, rengeteg új barátság született, amik tovább folytatódhatnak az évközi oratóriumban. A sok kaland és élmény során pedig szívünkbe írtuk és így családjainkhoz is elvihetjük Szalézi Szent Ferenc üzenetét: „Tegyetek mindent szeretetből, semmit kényszerből!”

Szilika Domankos

 **Boldog Sándor István
erekyéje hazatért**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4300 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Andrásfalvy János SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: sdb@sdb.hu; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés: TypoMix Bohner Ferenc

A címlapon: *Ángel Fernández Artime* rendfőnök atya imádkozik Boldog Sándor István ereklyetartója előtt

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Lukács László

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.